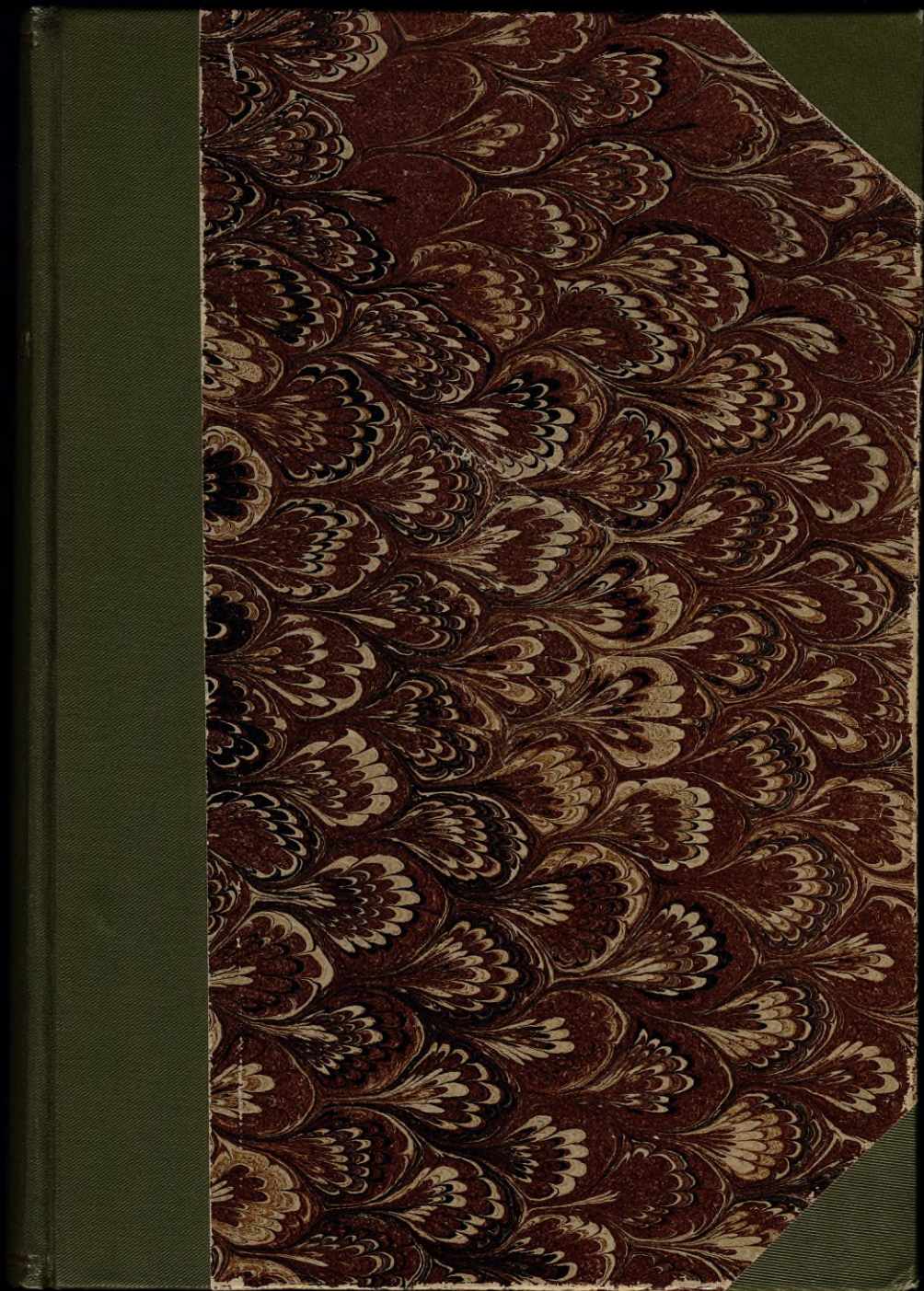

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

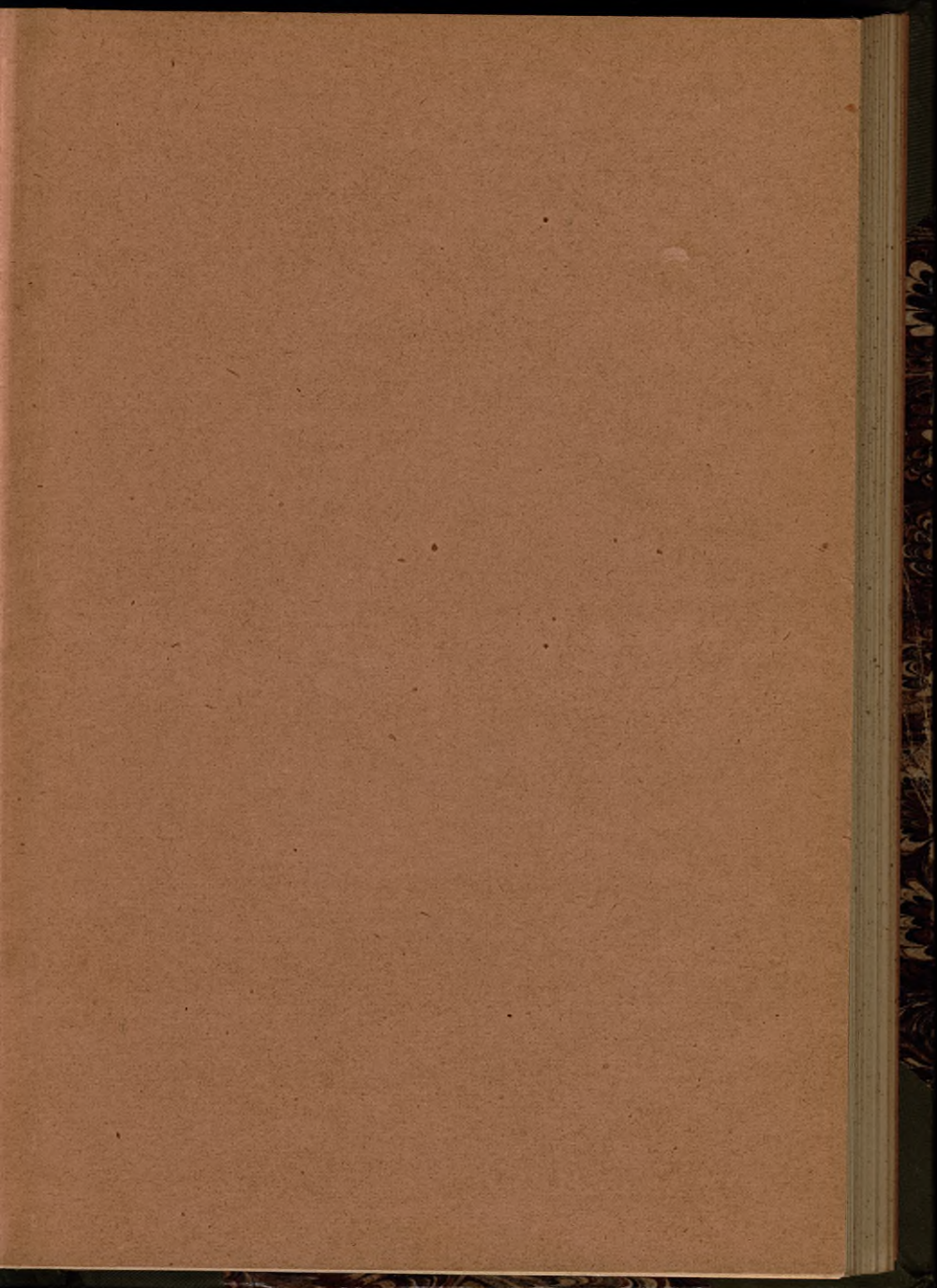
This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

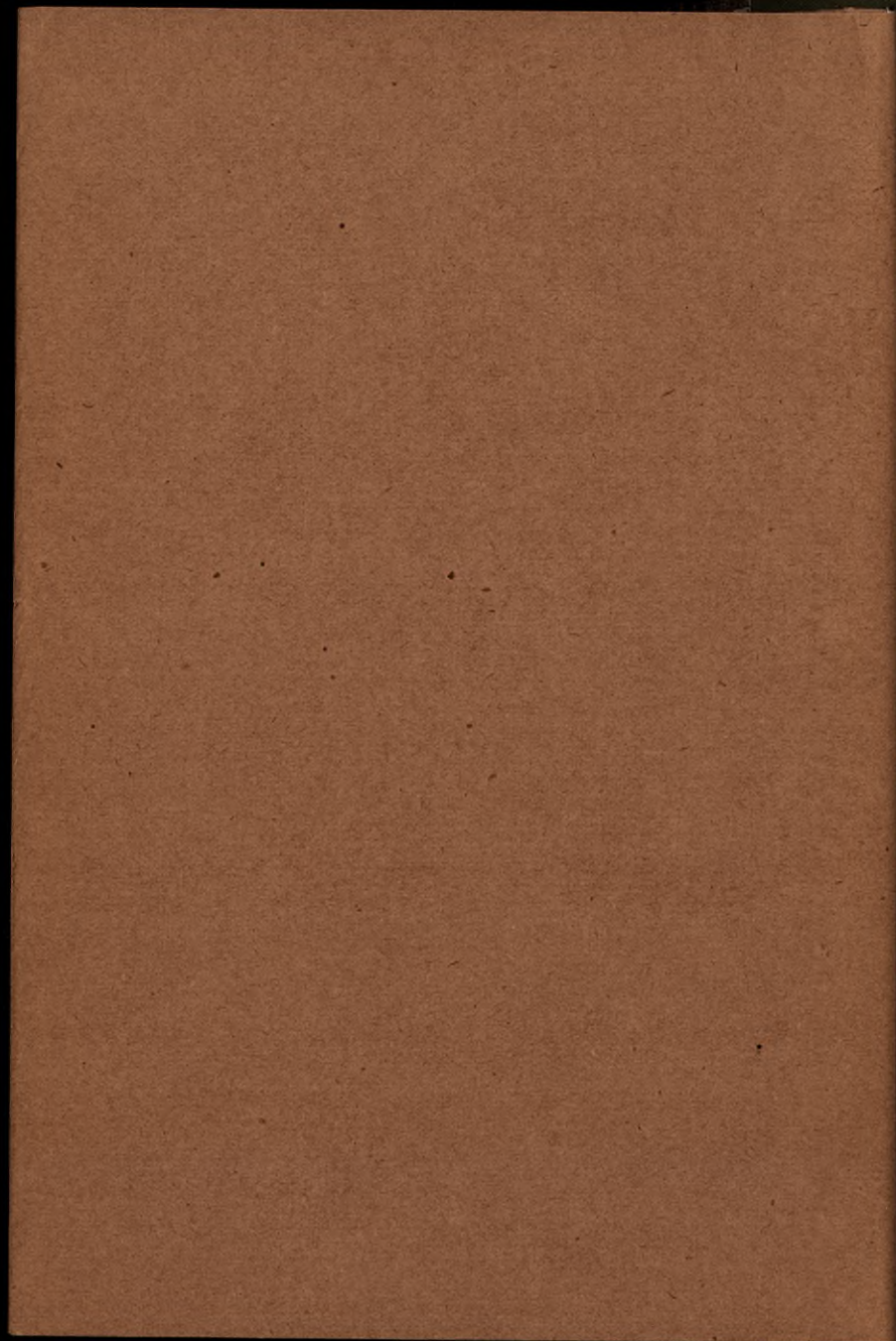

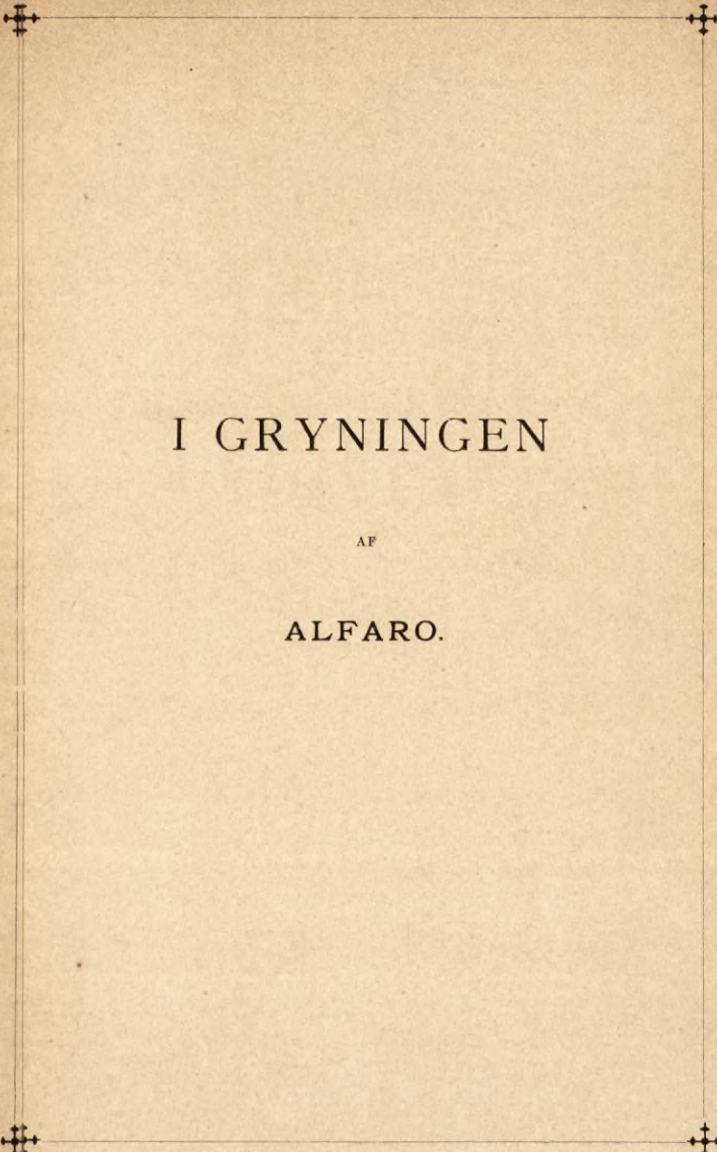

Litt.
Sv.

I GRYNINGEN

AF

ALFARO.

1847

I GRYNINGEN.

SÅNGER OCH BALLADER

AF

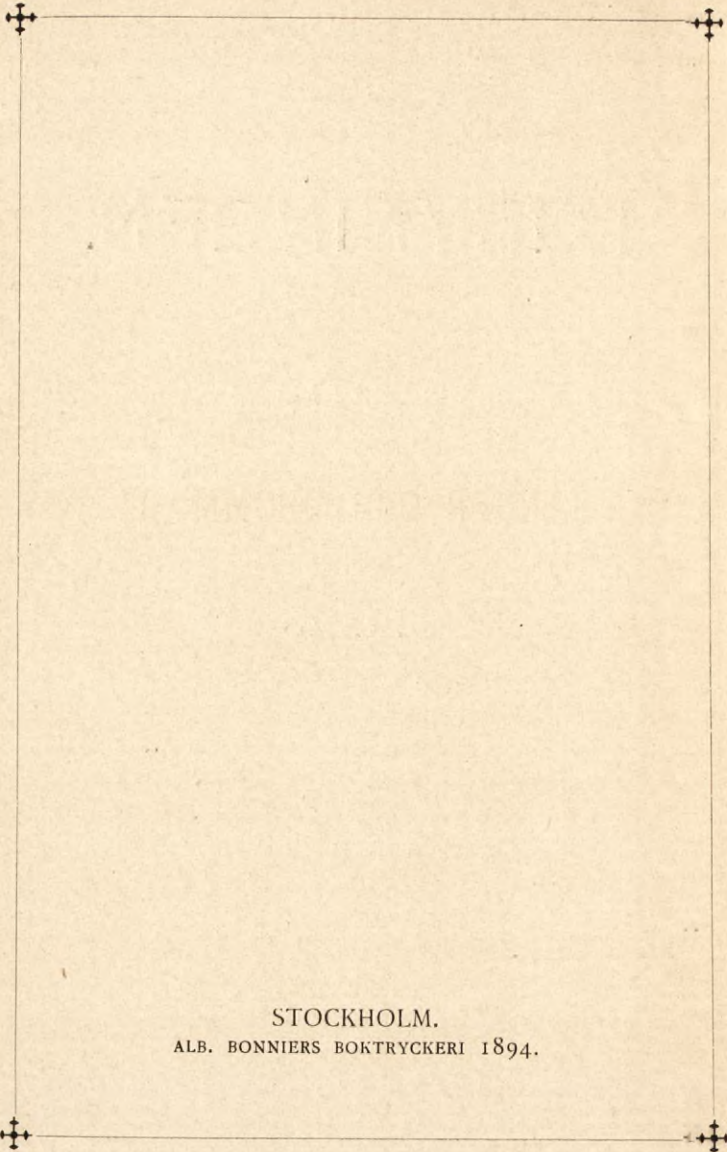
ALFARO.

[Anna M. Roos]

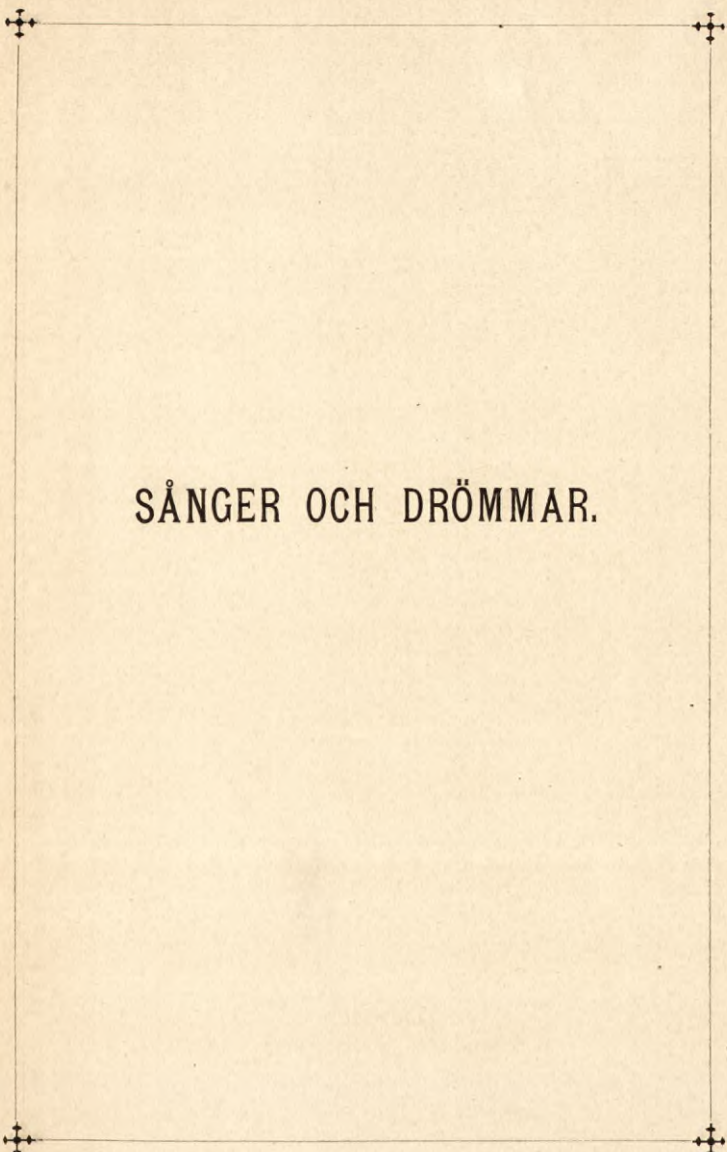

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

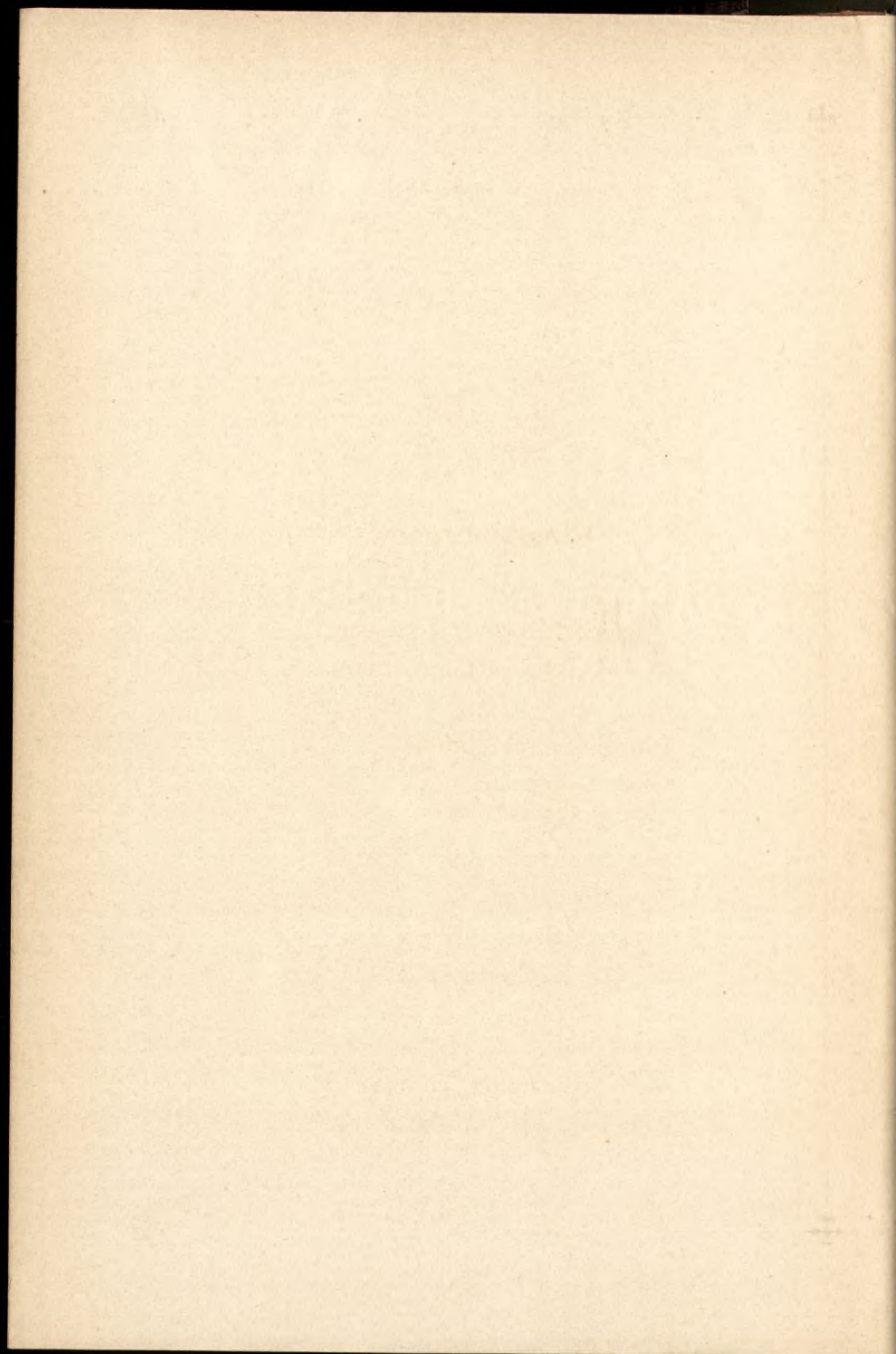

STOCKHOLM.
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1894.

SÅNGER OCH DRÖMMAR.

Pingstmorgon.

Morgon öfver Jerusalem!
Arla, strålande timma!
Högt öfver stadens tusen hem
tempelmurarna glimma.
Gladt i böljande
högtidskläder
tåga sjungande skaror framåt.
Nyss förföljande,
Juda sig gläder
nu åt tempelfesternas ståt.

Men under loftet, i torftig sal,
stilla en skara församlas;

mäns och qvinnors hviskande tal
blandas, ungas och gamlas.
Stilla, bidande,
här de dröja,
bidande Herrens löfte och bud;
orätt lidande,
glada de höja
dock sina hufvud i lit till sin Gud.

Sakta de tala — om *Honom* blott,
tälja de dyra minnen,
minnas de ord de af *Honom* fått,
föda för hungrande sinnen,
ord så väckande,
allvarsdjupa,
trängande till hvart syndfullt bröst,
huldrikt räckande
dem, som stupa
trötta på färden, hjälp och tröst.

Mildt som ett stjernfall kom Han ned
till vår jord med försoning;
ljus som en morgonrodnad Han skred

åter mot himmelens boning.
Men när Han lemnade
sörjande vänner,
gaf Han dock härligt hopp och tröst:
förlåten remnade —
evigt nu känner
lammet sin herdes manande röst.

Alltid nu Han ibland dem är,
allt intill verdens ända.
Än en gåfva, en hög mystèr,
ock Han dem lofvat sända.
Och förbidande,
gripna af aning,
dröja de här i enig rund,
blickarna glidande,
fulla af spaning,
ut i den strålande morgonens stund.

Hör — då brusar ett mäktigt dån,
som när stormvindar hvina!
Se — då blänker det ofvanfrån
ljus, som härligt ses skina!

Klart ett flödande
sken ses brinna,
delande sig i tungor af eld.
Och med glödande
hjertan de finna
liksom en förlåt från ögonen fälld.

Hvem kan väl tälja hvad underbart
i deras hjertan då rördes?
Hvem kan ens ana hvad röster, som klart
för deras öron hördes?
Skälfvande, flammande,
högt ofvan jorden
själarna stego mot himmelens port,
hänryckt stammande
vingade orden,
ord dem jorden förut ej sport.

Själarnas urspråk, förgätet på jord,
himlarnas heliga tunga,
ljöd den stunden i brusande ord,
ord, som skälfva och ljunga.

Dunkla, sväfvande,
väckas ju minnen
stundom deraf i hvart menskobröst,
och för de bäfvande,
lyssnande sinnen
ljöd det som hvars och ens hemlands röst.

Dock — der i lågor själarne stå,
alltid är hånet nära!
Aldrig det högas art att förstå
jordekryparna lära!
Men de hänande,
men de låga,
aldrig de hejda dock sanningens lopp!
Hör hvad dånande
ord, som våga
här att tolka ett himmelskt hopp!

Morgon öfver Jerusalem!
Arla, strålande timma!
O, hur skönt öfver Zions hem
glänser en frälsningens strimma!
Vordo ej lågande,

vordo ej rörda
tusende hjertan i denna stund!
Arma, frågande
sinnen, er börda
lyftes nu af er i Herrens förbund.

Flammande eld, som af himmelen kom
ned i lärjungahjertan,
ej du släckes, ej vänder du om,
qväfs ej af nöden och smärtan.
O, hvad brinnande
kärlek sjöd ej
i de första heligas bröst!
Själar vinnande,
o, hur ljud ej
full af Guds ande hvar herdes röst! —

Ack, men hur nu den slocknat ut,
elden i lärjungasjälar!
Ack, huru ande och lif äro slut
nu ibland bokstafsträlar!
Kärnan förglömmande,
lumpet de kifvas,

tvista om former och ord och ljud;
trångsinnt fördömande,
föga de lifvas
utaf den eviga kärlekens bud.

Hur deras sinne är kallt och dödt!
Föga de Honom kände,
Honom, som aldrig med dogmer mött
själar som till Honom lände.
Hör för de spörjande,
hör Hans lära,
hören Hans enkla och höga bud —
det som de sörjande
frid skall beskära:
»Älsken hvarandra! Älsken Gud!»

Aldrig Han glädjen lyste i bann,
aldrig Guds verld, den sköna.
Sen uppå liljorna, sade Han,
sen uppå markerna gröna!
Hos de förvillade,
fallna, arma,
gudomsbelätet än spårade Han;

gråten Han stillade,
lät sig förbarma
öfver hvart lamm Han vilset fann. —

Herre, sänd dock din Ande på nytt!
Gif oss en talande tunga!
Gif att den eld, som har verlden förbytt,
åter må segrande ljunga
mot de hycklande
fariséer,
hårda i gerning och hala i ord,
mot de gycklande
sadducéer,
hånande allt hvad ej är af jord.

Herre, gjut ibland qvinnor och män
åter din lefvande Anda!
Gif oss den tro, som segrar än,
hopp, som aldrig kan stranda!
Gif oss den brinnande
kärlekens ifver,
hjelpande, tjenande, tålig och mild,
allt öfvervinnande —

kärlek, som gifver
utaf Ditt väsen en lefvande bild.

Mången, som förr emot Dig stått,
då skall häpnande finna,
att den Vän han förföljt, försmått,
ensam hans hjerta kan vinna.
Allt som, sträfvande
att sig lyfta,
trår mot ett högre från jordens grus,
allt som sväfvande
ädel vill syfta,
då skall församlas i korssets ljus.

Under timmermanssonens banér
då skola fylkas alla,
hvilka aldrig för Mammon ner
velat i stoftet falla,
alla, som kämpande
mot det låga,
sjelfviska, usla i denna verld,
våldet dämpande,
vilja våga
älska och hoppas på lifvets färd.

Skönjas ej tecken till helig strid
re'n ibland jordens släkten?
Gryr ej en ny, en bättre tid?
Skimrar ej morgonvåkten?
Syns ej bland brusande
moln i öster
liksom en ljusnande strimma gry?
Höras ej susande
anderöster
tälja för jorden en morgon ny?

Morgon öfver Jerusalem!
Tinnar, som arla glimma!
Härligt re'n öfver Zions hem
glänsar en löftets strimma!
Längtande, anande,
uppåt vi skåda,
bidande tecknen från Herrans hus,
trängtande, spanande,
om de ej båda
andarnas dop i eld och ljus!

I stjerneqväll.

Höga murar för mitt fönster stänga;
deras mörka jätteskuggor tränga
in till mig, och rufvande de hänga
öfver mig uti min tränga cell.
Men jag ser dock ofvan dem en strimma
utaf himlens blåa fägring glimma,
och jag blickar mången skymningstimma
drömmande mot ljusa stjernetjäll —
af oändligheten jag förnimma
kan liksom en fläkt hvar stjernströdd qväll.

Och alltjemt dithän vill blicken fara;
jemt den drages emot dessa klara

stjernor, hvilka stråla underbara
fjerran, fjerran från vår dunkla sfer.
Och der bortom dessa ljus, som brinna,
bortom gränsen, som min syn kan hinna,
vet jag verldar ännu sig befinna,
rymder utan gräns sig öppna der —
ja, der dessa solars sken försvinna,
strålar än en tallös stjernehär.

Och en häftig längtan mig betager,
och med makt mitt hjerta hän den drager,
hän emot den milda stjernedager,
mot oändlighetens vida rymd;
och de vingar, som min ande känner,
trånfullt, famlande till flygt den spänner —
ack, en evig åtrå själen bränner
till en verld, af inga töcken skymd!
Ack, men fåfängt vingarna den spänner —
fjerran är alltjemt den klara rymd!

Dock — en gång, en gång min själ befrias,
och den förs dithän, hvarom det sias
af Johannes och utaf Elias,

till det evigt klara Ljuset hän,
dit der Lammet uppå tronen sitter
i en krans af änglavingars glitter,
dit, der syndabördan tung och bitter
lägges neder vid Förbarmarns knän —
o, det finnes ingen sorg så bitter,
att den icke somnar vid Hans knän!

När jag der får hänryckt nederfalla
och tillbedjande Hans namn åkalla,
medan brusande omkring mig skalla
änglasånger uti jubelkor,
ej jag dock vill bedja att få dröja
der i salig ro bland dem, som höja
sångers lof och ljuft sin blick förnöja
af Hans åsyn, som i höjden bor,
hvilka uti helig fröjd sig böja
inför Honom, som är ensamt stor

Hellre vill jag bedja att få vara
en af dem, som ut kring rymden fara,
starke hjeltar, som Hans makt förklara,
bärande kring verlden all Hans bud;
snabbt de ila liksom ljungedslågor;

uppå stormens vingar, djupets vågor,
rida de, och svar på sorgsna frågor
bringa de — likt eolsharpors ljud —
kommande i tvifvel, qual och plågor
med en himmelsk frid från Herren Gud.

Då får vingarna till flygt jag sprida!
Och jag ilar hän i rymder vida
till att läsa hvarje undrens sida
i den skrift, som Herrens hand har gjort.
Till de stjernor, dem jag här sett brinna,
skola då min andes vingslag hinna;
härligt der skall för min syn upprinna
hvad ej jordiskt öga sett och sport,
och tillbedjande min själ skall finna
hur hvad Herren gjort är godt och stort.

Till de sköna verldar vill jag sväfvä.
Och jag ser hur der ock menskor sträfvä,
hur de kämpa, hur de ängslas, bäfvä,
huru mången blir en mödans träl.
Men när qvällen tyst sin friskhet stänker,
när den gyllne stjernehären blänker,

stilla jag i något hjerta sänker
hoppet om ett ljuft och evigt väl:
Gud är god — jag hviskar — och Han skänker
en gång vingar åt din trötta själ! —

Hän jag ilar bortom alla verldar,
ut på eterrymdens vida fjärdar,
hvarest ensligheten mig omgärdar
med sitt allvarsfulla majestät;
hvinande min andes vingslag susa
genom tystnaden; i fjerran ljusa,
blixtlikt snabba vandringsstjornor rusa
genom nebulosors töckennät,
medan sferers harmonier brusa
liksom fjerran åskors dofva fjät.

Men dithän, dit längtan alltid drager,
ilar jag å nyo, mot den dager,
hvilken strålar evigt ljus och fager,
skinande ifrån Guds klarhets höjd.
Och de under, som min blick fått skåda,
dessa verk, som Skaparns makt förråda,

föda lof till Den, som kan benåda,
hvilkens kärlek är i alltet röjd,
Honom, som har stjernor tändt att båda
för de fångna andar ljusets fröjd. —

O, så vill jag nu i qvällens timma
blicka glad emot min vackra strimma,
se de klara gyllne stjernor glimma,
glömma alla jordens tunga band;
ty min ande vet dock, den har vingar,
och den vet, att en gång den sig svingar
dit, der intet band den mera tvingar,
bortom hvarje ändlighetens strand;
jublande en gång dess lofsång klingar
i Allfaders vida stjerneland!

Och Han skref i sanden.

Hvad sorl i tempelhallar!
Hvad hårda, hvassa rop
kring Menskosonen det skallar
ifrån en vredgad hop.

Der samlats kring Nazaréen
leviten och fariséen.

De stå der i kretsen alla,
med blickar så heligt hätska,
der hvarje kärlekens vätska
har surnat till bittraste galla.

De rifva sin' kläder vida,
de slita i skäggen sida,
de skaka mantelfällar,
sydda med tänkspråk breda.

Hvad är det, som harmen vållar?
Hvad vållar blickarna vreda?

Der ligger ibland dem en qvinna,
djupt böjd i stoftet neder;
af blygsel dess kinder brinna,
af ångest skälfva dess leder —
en qvinna, som syndat har.

De bida en dom, ett svar.

Men domaren böjt sig mot jord;
han skrifver i sanden ord.

Hvad är det de orden säga?
Männ' så de domen väga:

Att de, hvilka speja och spana
och alltid det orena ana
och aldrig att döma rädas,
men alltid åt ofärd glädas —
så snara att tro det vrånga,
så sena att tro det goda,
så sjelfbelåtna och trånga,
så redo att ondt förmoda,
så ifriga skam att förtälja,
så färdiga ohörda qvälja,
så skonslöst och hårdt fördömande,
så hastigt hvad godt är förglömmande,

som slå likt lystna gamar
i tysta sår sin klo,
som qväfva med ulfvaramar
ett tillitsfullt hjertas tro —

Att dessa ifrån Herran
äro långt mera fjerran
än hon, som syndfull och svag
i stoftet nedböjd gråter,
än han, som i främmande land

bland svinen i uselhet dvaldes,
och märkt med syndens brand
af aggande minnen qvaldes,
men likväl stod upp en dag
och gick till sin Fader åter — —

Du vet det, du vet det allena,
Guds lamm, du helga och rena!

Han reser sig upp. Han talar:
»Om en af eder är ren,
han kaste den första sten!»

Tomt blir i tempelsalar.

Han böjt sig på nytt. Och handen
nu skrifver åter i sanden.

Han reser sig upp. Han ser
oändligt förbarmande ner
till henne, som darrande, svag,
inför hans fötter gråter.

»Ej heller dig dömer jag.
Gack hädan och synda ej åter!» —

Hvad var det han skref på jorden,
när tigande han sig böjde?
Hvad mente de väl de orden,
dem aldrig för världen han röjde?

Männe om dagar de siade,
som skola randas en gång,
då människor varda befriade
från sinnesbojornas tvång,
då lemmarnas lag är densamma
som andens eviga flamma,
då klara ögon våga
att blicka mot himlarna opp,
och rena hjertans låga
blir ett odödligt hopp? —

Du vet det, du vet det allena,
Guds lamm, du helga och rena!

» Gerningskristendom.»

» **I** som de hungrige mättat, I som de nakne
klädt,
I som de lidande hugnat, I som de sorgsne glädt,
kommen! För eder öppna himmelens portar sig.
Ty hvad I gjorden den minste, det gjorden I ock-
så mig.»

Jesu, Mariæ son — hur väl att i våra dar
och i en kristen kyrka du detta ej yttrat har!
Hur skulle man upprörd ej ordat om lära flack
och tom!
Hur skulle man ej beskyllt dig för »gernings-
kristendom»!

I julenatt.

I Bethlehem, uti Davids stad,
ett ljus så klart månde skina,
der tändts en glädje, som aldrig mer
skall kunna på jorden förtvina.

Och änglarna kommo af himlen med fröjd
att barnet i krubban skåda,
de söngo: Ära vare Gud!
Frid vi åt jorden båda!

Och herdarna kommo af marken med hast
att neder vid krubban falla,
de söngo det budskap, som nyss de hört,
om frälsning och fröjd för alla.

En arbetsåsna i stallet stod,
en oxe bredvid var bunden;
en glimt af ljus, en glimt af fröjd
kom ock till dem i den stunden.

En glimt af glädje då nådde dem,
de arma, trälände djuren,
ett hopp om förlossning från suckan och tvång
för hela den bundna naturen.

Då läto de äfven upp sin mun
sin Gud och Herre att lofva,
de prisade Honom, som skapat dem,
och Jesum, Hans bästa gåfva.

Så sägs nu, att allt från den signade natt,
då djuren prisat den spåde,
som lagts i krubban på halm och strå,
svept i ett lindakläde,

hvar julenatt, vid midnattstid,
då stjernor på fästet glimma,

då lossas för alla kreatur
tungans band på en timma.

Då, sägs det, finns ej det minsta lif
på hela jorderunden,
som icke kan prisa sin Herre och Gud
uti den helgade stunden.

De prisa sin Gud, de bida Hans dag,
som härlig en gång skall randas,
då frälsning kommer från suckan och tvång
för allt som lefver och andas!

Förlossningens dag de bida alltjemt.
Förlossning vi alla bida.
Christ gifve, den komme snart den dag,
som väntas af alla som lida!

Ny tid.

I Vatikanens gångar
jag stod med drömfylld håg;
dess hvita marmorfångar
i salarna jag såg.
De stå med blickar tunga
uti Sankt Petri borg;
de stå everldligt unga
uti everldlig sorg.

De stå i tysta drömmar
om svunna gyllne dar,
då öfver lifvets strömmar
låg morgonglansen kvar.

Ej mer nu jublet brusar
kring Dionysos' tåg,
Pans flöjt ej mera susar
vid säfomkransad våg.

De äro fångar vordna,
de verlden ej förstå.
De skådat fröjder fordna
från åldrad verld förgå.
Vår oro dem förvirrar,
vår arbetsäflans dam,
och tungsinnt vemod stirrar
ur marmorögon fram.

Jag stod i drömtyngd stämning
och fallne gudar såg;
der sönk en dof beklämning
uti min unga håg:
»Ack, är det sannt måhända,
att glädjen sinat ut,
att hjulet setts sig vända,
och verldens hopp är slut?

I arme gudar fångna
ej finnes hjälp hos er!
De blomningsdagar gångna,
de komma aldrig mer.
En verld i törst försmäktar —
finns intet vattusprång,
som högt mot ljuset mäktar
att jubla än en gång? —»

Då se — af glans begjuten
hvem är, som skrider der?
En skepnad ljusomfluten
i hvalfven nalkas här.
Hvad höghet uppenbarad
i blicken är att se!
Hvad mildhets glans förklarad —
du är det, Galilé!

Men icke sargad, slagen,
han här inför oss står;
ej droppar blod från dragen,
ej blod från sidans sår.

Han står, som när han väcktes
på tredje dagen opp,
när grafvens portar bräcktes
till verdens lif och hopp.

Hvad morgonglans omskrudar
den höge Galilé!
De fångne marmorgudar
med undran honom se.
Då genom hvalfven sväfvar
det en osynlig kör —
jag lyssnar och jag bäfvar:
jag änglastämmor hör:

»Med genomstunget hjerta
alltjemt för er Han stod.
I sågen blott Hans smärta,
I sågen blott Hans blod.
Men nu I mån ock skatta
Hans ljusa morgonglans
och jublande det fatta,
att verlden all är Hans.

Hvarhelst en tanke flammar
och upp mot höjden trår,
den ifrån Honom stammar
och lif af Honom får!
Hvarhelst en känsla ömmar,
som är barmhertig, god
dess blida balsam strömmar
ifrån Hans kärleks flod!

Och hvar en glädje finnes,
som skuldlös är och ren,
dess ljusa skimmer vinnes
af himlars återsken.
Och hvar ett skönt att skåda
finns i Guds vida värld,
det mentes ljus att båda
på själens pilgrimsfärd.

Ho vill väl djupet mäta
af Guds oändlighet?
Ho stakar gränser räta
för Hans barmhertighet?

Han alltet genomströmmar —
hur skulle Han ej då
ock lefva i de drömmar,
som upp mot ljuset trå?

Och Han, som solen lyfte
till glans i himlens höjd,
hur skulle ej Hans syfte
ock vara menskors fröjd?
Tron ej hvad smärta bringar
kan tjena Honom blott —
allt, som ger själen vingar,
är ett gudomligt godt!

Så lyften edra hufve'n,
I sörjande, på nytt!
Ej mera ängsligt rufven,
si, moln och mörker flytt.
Åt lifvet eder fröjden
i morgonstrålars glans!
Lifsfursten bor i höjden,
— och verlden all är Hans!»

Sankt Petri fångar alla
med undran lyddes på.
Då sågs från Honom falla
ett sken på dem också,
på Pan med ludna knäna,
på Bakkhos' vinlöfskrans,
på Eros' änne väna
och Phoibos' pannas glans.

Från marmorläppar bleka
då bröt ett sorl, ett sus,
der hviska röster veka
bland dofva stämmors brus:
ett rop från fröjdfullt hjerta,
när de Hans strålgans se,
en suck som halft i smärta:
»Du segrat, Galilé!

Du hatar oss då icke,
du höge, hvite Christ!
Med undran vi dig blicke:
du segrat har förvisst!

Hvad ljust, hvad skönt är gifvet,
du tar då i din famn?
Hvad högt, hvad stort i lifvet,
har då hos dig en hamn?

Hård fångenskapen tycktes
oss i de skumma dar,
då lifvets fröjd förtrycktes,
och skönhet gudlös var.
Men vill du glädjen hägna,
ge skönhetsdrömmen bo,
väl må oss hvilat fägna
i marmorns svala ro.»

Jag såg med drömfyllt sinne
den underfulla syn;
det klang i hjertat inne
af rösterna från skyn.
Så gick jag ut i ljuset,
ut från Sankt Petri borg;
jag hörde åter bruset
från gator och från torg.

Bland Palatinens pinier
högt uppe stod jag snart,
såg torns och bågars linier
mot luften skimra klart;
hän mina blickar glida
mot fjerran kullar blå,
som mellan rymder vida
en evig gränsvakt stå.

Hvad glans, hvad glädje qväller
från himlens klara höjd!
Mitt hjerta vidgas, sväller
utaf omätlig fröjd.
Än för mitt öra klinga
de underfulla ord:
ny tid de tyckas ringa
för denna arma jord!

Ja lyften, jordens släkten,
nu edra hufvud opp!
Re'n skimrar morgonväkten
och bringar mod och hopp.

Du flock, som sorgfull vankar,
se — re'n hon bland er står:
ny tid med nya tankar
och glans af nyväckt vår.

Hon bär all jordens fågring
i drag, i dräkt och skick,
men evighetens hägring
ses lysa ur dess blick.
Hvar jordens blomma fager
hon samlar på sin stig,
men höga stjernors dager
i ögat speglar sig.

Så brusen, fröjdesånger,
så brusen högt mot sky
och prisen tusen gånger
Guds godhet, evigt ny,
så trängen genom töcknen
upp mot en klarnad höjd,
och kallen fram i öknen
ett nyväckt källsprågs friska fröjd!

Jag tror.

Jag tror, att den som mildast dömer,
han dömer bäst.

Jag tror, hvart menskohjerta gömmer
ett frö, som vecklas ut härnäst.

Jag tror, att den, som ljusast drömmer,
utaf Guds tankar anar mest.

Seger ger döden.

En snöhvit svan sam stilla på blanka vågor;
en väldig örn flög högt emot solens lågor;
en lärka sjöng jublande svar på sorgsna frågor.

Och svanen öfver det klara djupet böjde
sitt hufvud och himmelens fågring der speglad röjde,
och blicken kvar i oändlig trånad dröjde.

Och örnen stolt allt högre steg öfver gruset,
och ögat drack det strålände himlaljuset,
och verlden all förnam af hans vingar suset.

Ur lärkans bröst de jublande toner sprungo
och mörka tvifvel, stormande ve betvungo,
och blickarna lyftes från jorden, hvarhelst de klungo.

Och svanens längtan fick luft — i dödsminuten —
och örnens blick blef bländad — af glans omfluten —
och lärkan — midt i sång — blef i bröstet skjuten.

Jag tänkte: O, hur skönt att få världen glömma,
på idealets speglade bölja drömma —
om till oändlig trånad det ock skall döma!

Jag tänkte: O, jag ville en örn dock vara,
på starka vingar högt emot ljuset fara —
fast blindhet slår den, som ser det evigt klara!

Jag tänkte: O, jag ville som lärka sjunga
att drifva ur menskornas hjertan de tankar tunga —
om därför ock kräfves att gifva mitt lif, det unga!

Sveriges dag

(den 6:te juni).

Låt vaja den blågula flagga!
I dag är det Sveriges dag!
Låt älskade färgerna vagga
för fläktande brisars drag!
Må solen dem gladt bestråla
i sommarens härliga stund,
då sjelf hon sitt guld ses måla
på himmelens högblå grund.

I dag för vårt minne stiga
kung Göstas vördade drag,
och tacksamt Svea vill viga
hans dag till sin hedersdag.

Han frälste vårt folk ur nöden,
han slet förtryckarnes band;
han signade — än i döden
en fader — sitt svenska land.

Och än må fram för oss träda
af stolta minnen en här;
må svenska hjertan sig gläda
åt allt hvad oss dyrbart är!
Ett tack, en hyllning vi bringa
i dag för hvad fädren gjort.
Må brusande sången klinga
för allt hvad vi ega stort!

Då minnas vi folkets hjälte,
den modige Engelbrekt,
hvars härar, när fram de välte,
tyrannernas borgar bräckt.
Vi minnas de ädle Sturar,
den tappra, den trogna ätt,
som — midt under ofärds skurar —
dock värnade Sveriges rätt.

Vi minnas de vise jarlar
— främst honom, som lyste frid —
de djerfve, hugstore Carlar,
berömde i fred som strid:
den Carl, som drog öfver Bälten,
och Sverige ett helt har gjort,
och Carl, den unge hjälten,
hvars bragder all verlden sport.

Och — Sveriges ädlaste minne! —
den hjelte vid Lützen blödt:
hvar finns väl det svenska sinne,
som ej vid hans namn har glödt?
Hvar finnes väl en historia
så strålande ljus som hans,
som enar martyrens gloria
med segrarens hjelteglans?

Och än en bragd må vi minnas,
en fredlig bedrift i dag:
hvad bättre kan väl vinnas
än frihet och rätt och lag?

Ett tack då åt dem, som väckte
vår ärfda frihet igen!
Må alltid, från slägte till slägte,
det arfvet bevaras än!

Vi blicka mot fornstora minnen,
men blicka också framåt.
Gud gifve, de svenska sinnen
må följa fädernas stråt!
Gud gifve, vårt folk må lära
att ega i viljan stål
och offra för Sveriges ära
och kämpa för höga mål!

Sverige, du moder kära,
en tid väl det varit har,
då nog vi ej gånvo dig ära,
ej visste hur dyr du oss var.
Men nu — men nu vi dock finna
hur, moder, du är oss kär;
vi se med hjertan, som brinna,
hur skön i ditt armod du är!

Hvad gör det, att få vi äre,
vårt land helt fattigt och armt,
blott mod i bröstet vi bäre,
blott hjertat är ungt och varmt!
Vi älska vår blågula flagga,
som fladdrar för friska drag.
Låt högt i solen den vagga —
i dag är det Sveriges dag!

Hemkomst till Sverige.

I aftenens timma jag vänder
tillbaka till Sveriges strand.
Jag kommer från främmande länder
och trår till mitt fädernesland.
Mot hemmet mig böljorna vagga;
jag ser ofvan glittrande fragga
en skymt af den blånande rand.

Jag ser ofvan speglande bölja
den döende, skimrande dag,
och blickarna drömmande följa
de vexlande kusternas drag.
Hvad klippor, som stolta sig höja!
Hvad holmar, som ögat förnöja
med leende, glädtigt behag!

Här ligga i sommarens fågring
de tusende holmar och skär,
här ter sig i blånande hägring
det land, som min längtan nu är.
I vester, der solen sig sänker,
en gyllene strimma blänker
bland rosiga skyars här.

Hvem vågar väl fattigt dig kalla,
du sköna, du älskade land?
Hvar såg man väl skymningen falla
utöfver en fagrare strand?
Hvar sågs väl rikare glimma
af purpur och guld en strimma
i qvällsolens skimrande brand?

Om mera af rikdom vi egde,
om pungen af guld vore full,
då kanske likt andra vi vägde
beständigt den usla mull,
då mindre ofta kanhända
vi skulle vårt öga vända
mot himmelens strålande gull!

Du klara, gyllene strimma,
som skiftar i tusende drag,
den ej kan din fågring förnimma,
den är mer fattig än jag!
Och rikdom skall gå och försvinna,
men evigt i själen skall brinna
hvad skönt den förnummit en dag.

Jag sett huru folken sig böja
i stoftet för Mammon ner,
hur hånfult de axlarna höja
åt allt hvad ej vinning ger;
jag skådat den trälände äflan,
den rastlösa, hetsande täflan
att ständigt förvärfva mer.

Väl vet jag, många beklaga,
att deri vi efter stå,
att icke vi fika och taga
hvar penning vi kunna få,
att ej vi mer ifrigt betänka
hvar vinning oss verlden kan skänka,
hvar fördel vi kunna nå.

Mig gläder dock, Sveriges kynne
ej är utaf krämarart,
mig gläder, det svenska lynne
har annan och bättre fart.
Fast rikdom af oss ej må vinnas —
stor sak! Der kan bättre väl finnas
än vara förslagen och *smart!*

Om här bland skogar och fjällar,
vid blånande sjöars strand,
i ljusa, drömmande qvällar,
i solgångens skimrande brand,
der födes en flammande längtan,
till högre vidder en trängtan,
förakt för de lumpna band,

då, Sverige, må du dig gläda,
att rikdom ej blef din lott!
Du stolt bland folken må träda —
ett härligt kall har du fått:
en glimt kring verlden att bära
af ljusets eviga lära
bland allt, som är lågt och smått.

Må, Svea, din stämma klinga
af ädla tankar en tolk,
må högt dess toner sig svinga
i koren af jordens folk,
och du skall en ära hinna
mer skön, än du fordom sågs vinna
med krigets blodiga dolk.

Du står med norrsken kring pannan,
med stjernors glans i din blick —
hvar finns väl manne en annan
med ädlare, högre skick?
Så må du då aldrig dig sänka
att krypa och kräla och skänka
åt stoftet de krafter du fick!

Lyft högt idéernas fana,
i andens rike blif stor,
och visa på strålande bana
hvad ädlast inom dig gror!
Den svage må vackla och tveka,
och tviflarn må hånfullt förneka —
den starke på ljuset tror. —

Jag kommer från främmande länder,
jag trår till mitt fädernesland!
Se, klar en stjerna sig tänder
derborta vid hemmets strand.
Och tigande sänker sig natten
kring sofvande öar och vatten,
kring fjerran, blånande rand.

Gud signe er, väna stränder!
Gud signe dig, bygd i nord!
Jag vet bland tusende länder
ej fagrare land på jord;
jag vet ej skönare ära
än att kring verlden få bära
en fläkt af det Evigas ord!

Pan.

Jag gick en dag, när solen som hetast brände,
djupt inne i dunkel skog, som ej hettan kände,
ty mäktiga löfhvalf svalkande skuggor sände.

Allt längre jag vandrar fram öfver mossiga stenar,
allt tätare skogen sig till ett hvalf förenar;
ett grönskande tak, som flätats af slingrande grenar.

Bland väldiga gråa stammar, som vägen stängde,
der mjuka mossan i svällande tufvor hängde,
med snärjande qvistar de buskar små sig trängde.

Ej skönjdes i täta, dunkla snår en ljusning,
ej spordes i hvilande grenar och blad en susning,
men allt var stilla, som bundet af en tjusning.

Ej ens från aspen hördes ett skälfvande prassel,
ej ens från ekorr'n fallande kottars rassel,
och fåglarna sutto tysta i björk och hassel.

Då — plötsligt — af sällsam skräck jag blir betagen :
för en sekund hvar lem af förlamning slagen,
och blodet känner jag vika från anletsdragen.

Hvad är det? Hvadan den ångest, som vill beklämma
mitt bröst, som andedrägten vill nästan hämma?
Jag bäfvande lyss som efter en andestämna.

O, är väl månne den orofulla maning
om väldiga, dunkla makters närhet en aning?
Och blicken irrar omkring i ängslig spaning.

Men nästa sekund, när skräcken jag öfvervinner,
när skogen försänkt i hvila som förr jag finner,
en ilande tanke, en fråga i hjertat brinner:

»I träd, som stån i tigande, täta leder,
som buren en hemlighet I mellan eder,
o, sägen, sägen mig det, hvarom jag beder!

O, lefver han, som sörjdes af klagande ljuden?
O, lefver den store Pan, den väldige guden?
O, slumrar han blott i grönskande herrskarskruden?

O, är det utaf hans närhet mitt bröst förskräcket?
O, månne han blott af seklers dvala täckes
men en gång åter till svällande lifskraft väckes?

Skall än en gång han mäktig besvärjelsen qvåda,
att all naturen må ur sin slummer tråda,
och menskorna än som i verdens barndom sig
glåda?»

Då gick ett sus genom skogens grönskande salar,
bland ljusa björkar och mörka, lummiga alar,
så mildt och lågt som en flicka om kärlek talar.

Mångtusensstämmigt ljud det hviskande suset,
mångtusenskiftadt som strålar i himlaljuset;
det steg och sjönk likt vaggande böljebruset.

Det ljud liksom en suck ur ett älskande sinne,
som gömmer på ett aldrig förbleknadt minne,
men gömmer ock en förhoppning innerst inne.

Med klappande hjerta länge jag stod och hörde
de hviskande stämmor, som trädens grenar rörde,
men svåra att tyda voro de ord de förde. — —

Aftonvandring.

Aftonhimmelns gråa skymning faller
in igenom furors dunkla galler,
der med snabba steg framåt jag vandrar
utmed hafvets strand å barrhöljd stig.
Gråa böljor sig derute häfva,
svala vindar kring min panna sväfva,
fri och ensam, utan mål jag ilar,
känner liksom vingar bära mig.

Doft derute djupets vågor brusa,
högt deruppe dunkla kronor susa,
och till sång från jord och haf och himmel
går ett gensvar från mitt bröst jemväl.
Alltid, alltid ville så jag ila,
ila fram förutan rast och hvila:

tyngd och trötthet för min fot ej finnes,
liksom trötthet finns ej för min själ.

Guldröd än i vest en strimma dröjer,
hänryckt upp mot den min blick sig höjer,
och jag dricker lif, jag dricker frihet,
och der klingar sång uti mitt bröst.
Alla sorger, alla tvifvel tiga,
och jag känner högt inom mig stiga
som en svallvåg af omätligt jubel,
när jag lyssnar här till alltets röst.

Fria böljor, som derute jaga,
I, som hän mot fjerran vidder draga,
en gång skall ert stolta svall dock hämmas,
en gång möten I en klipphård strand;
snabba vindar, som deruppe fara,
stormande igenom rymder klara,
aldrig jorden dock I lemna kunnen,
fjettrade I ären af dess band.

Men min ande vet ej af ett hinder,
och min tanke ingen boja binder,

när den ilar genom alla verldar
hän mot Verldars Ursprung, aningsfull;
djupt inom mig brusa starka vågor,
högt inom mig susa samma lågor,
hvilka brinna uti jordens pulsar,
hvilka flamma uti solars gull.

I skogen.

Jag ströfvar i skogen
i qvällningen sena,
jag letar bland snåren
min stig;
i skymmande dunklet
jag irrar allena,
och träden de susa
kring mig.

Och bleka stå björkar,
och mörka stå granar,
och asparna darra
af sorg,
och tusende stämmor
jag hör och jag anar

ur furornas
brusande borg.

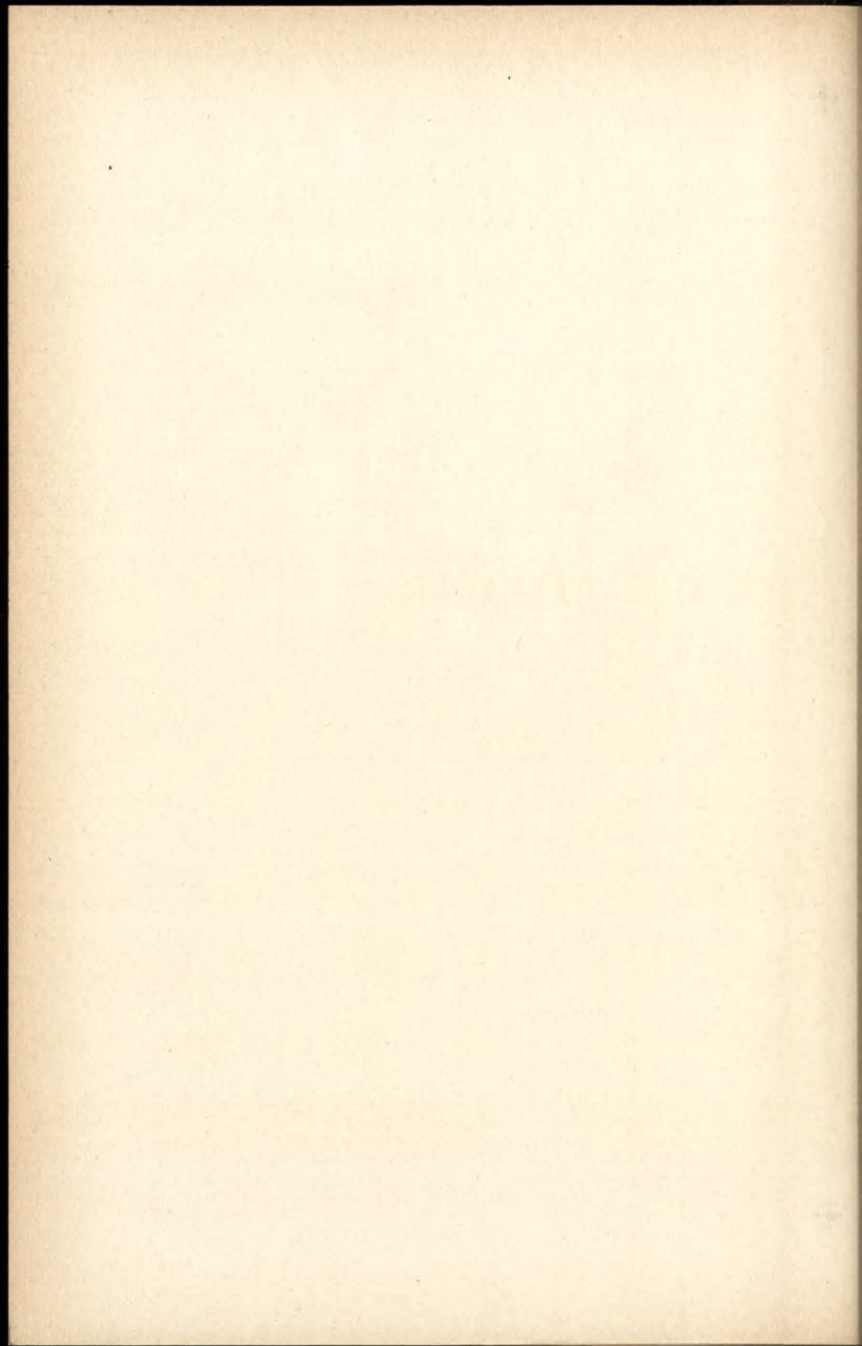
De hviska, de mumla,
de skälfva, de klaga
med sakta,
med suckande röst,
de tälja i dunklet
sin tungsinta saga —
jag lyssnar
med klappande bröst.

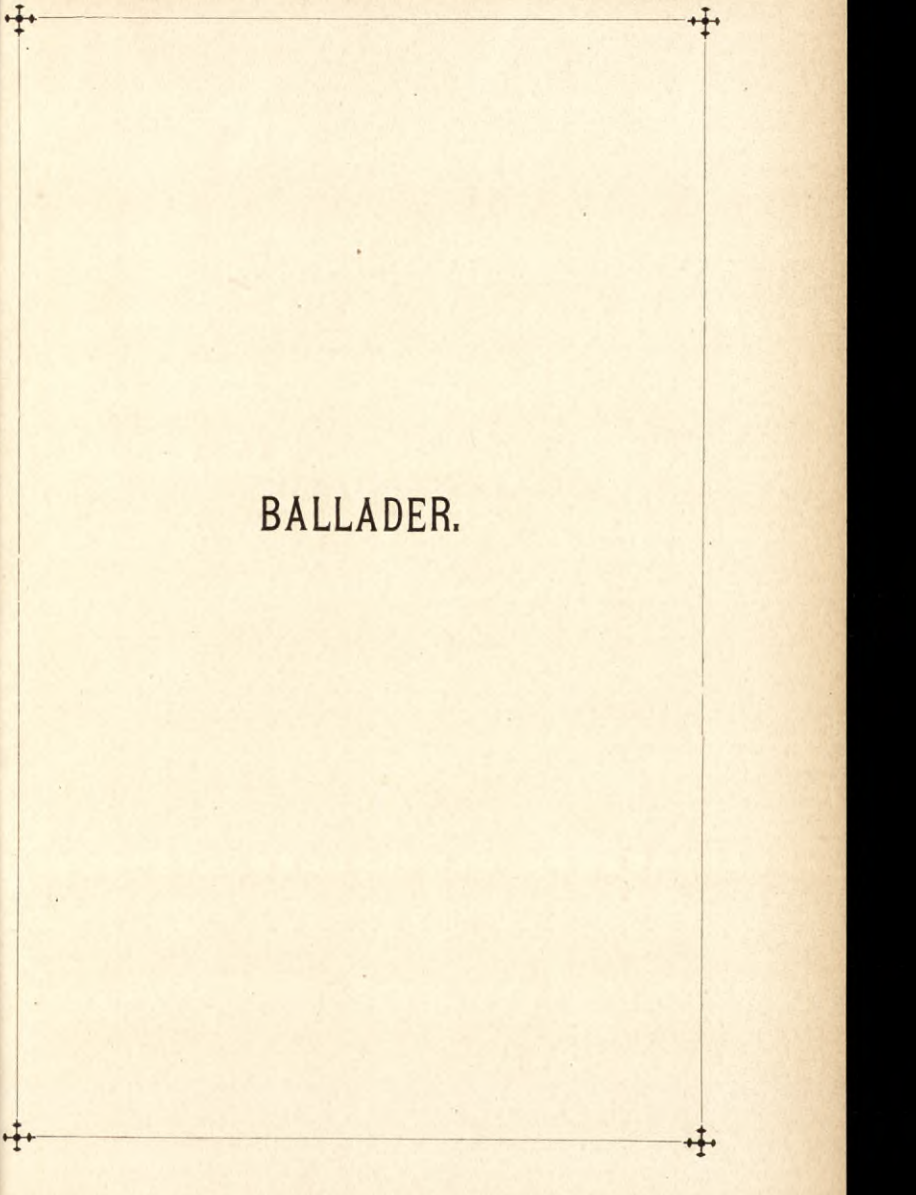
De böja sig mot mig
med fläktande grenar,
de hviska och undra:
hvem der?
De fatta uti mig,
båd' granar och enar,
de spörja:
hvad söker du här?

Jag flyktar — jag skyndar
mot vägar mer ljusa,

jag hastar ur hage
och hult.
Men ropande efter mig
ännu de susa
så ängsligt,
så hemlighetsfullt.

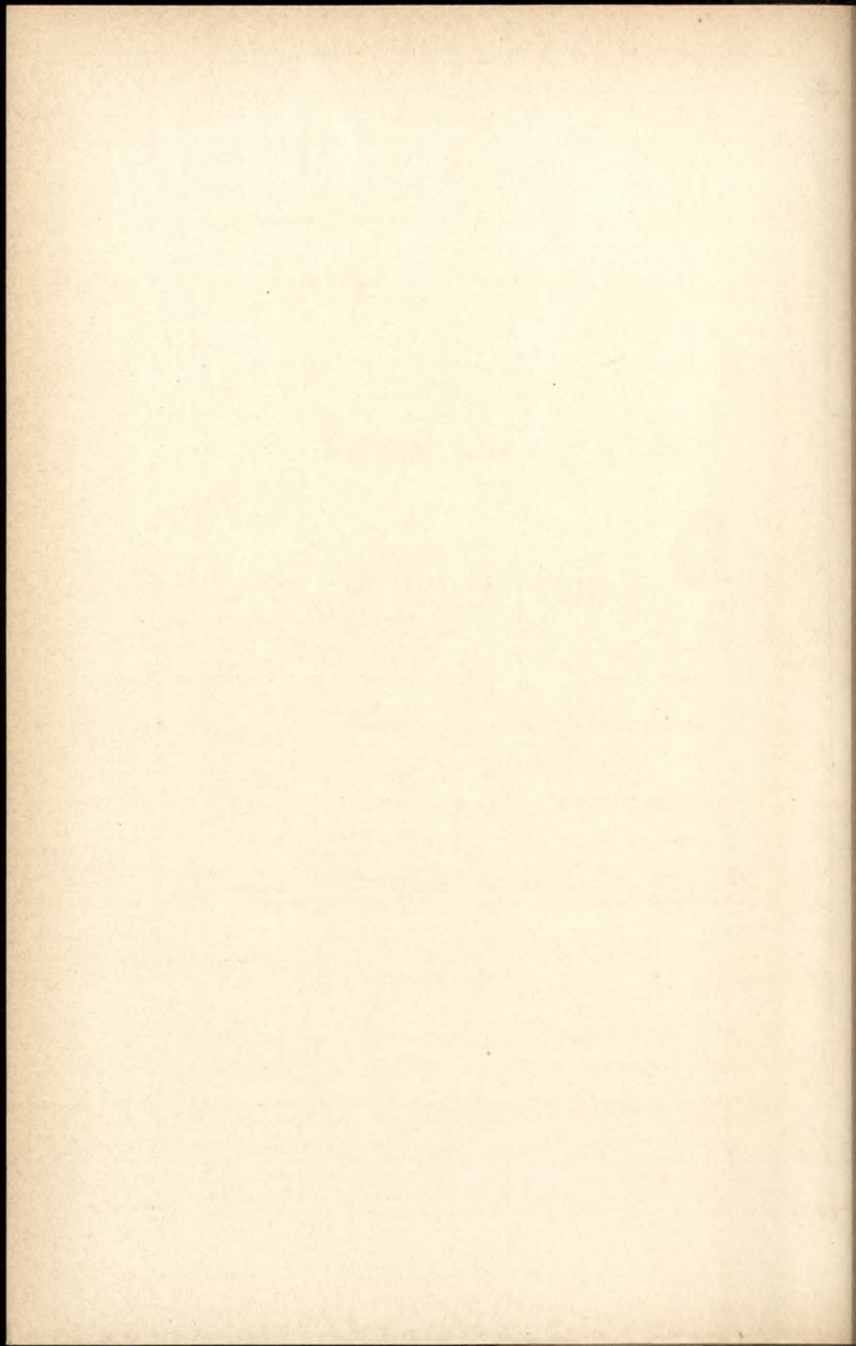

BALLADER.

Kung Sverkers ottefärd.

Det var i den signade juletid,
herr Sverker till ottan for.
För honom kör hans lille smådräng,
hvilken fullväl han tror.

»Och ser du derborta, min lille smådräng,
der glimmar ett ljus: förvisst
der är en stuga, der ock man gläds,
att född är vår Herre Christ!»

»Väl ser jag det ensliga juleljus,
som tindrar fjerran i skog,
och ulfven, som listar i dunklet sig fram,
han ser ock det ljuset nog!

Men gifven mig svar, herre konung, uppå
hvad jag dristar mig spørja er till:
hafven I läst i dag ännu
ert Credo, som kyrkan vill?»

»Än har jag ej läst det, min lille smådräng,
det läser i kyrkan jag väl.
Der beder jag Honom, som steg hit ned,
om nåd för min arma själ.

Men se uppåt himlen, min lille smådräng,
der blänka stjernorna små,
der sjunga Guds englar nu Hans lof,
som lades på krubbans strå.»

»Väl ser jag de stjernor på fästet gå,
de tindra så kallt och klart;
och lång är natten vid juletid —
morgonen gryr ej så snart!

Men gifven mig svar, herre konung, uppå
hvad nu jag af eder spør:

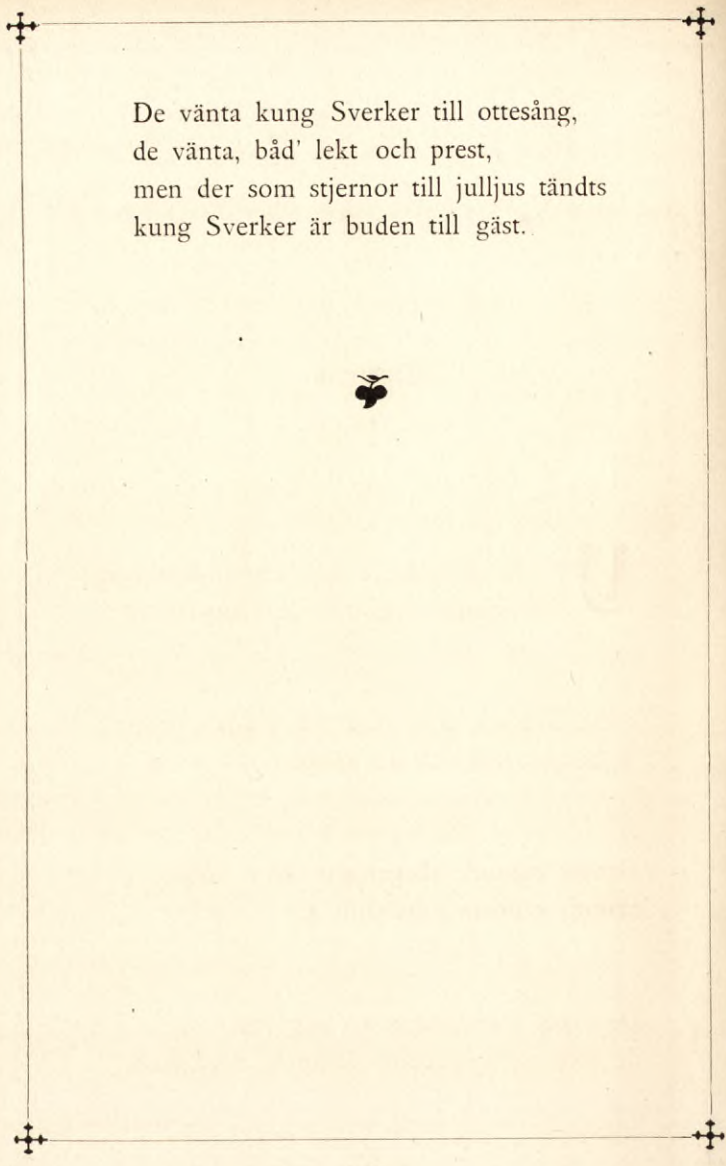
om I tänkt i dag på er själ och bedt
ett Pater noster därför?»

»Än har jag ej bedt, min lille smådräng.
Men hör, i luften hvad brus!
Det är väl klockornas vigda malm,
som kallar till Herrans hus.

Och är det de helgade klockors klang,
så vill jag nu bedja en bön
och tacka Honom, som kallar oss huldt
till messa och lofsång skön.»

När konungen hade sitt Credo läst,
upp steg den falske sven,
och när han bedt Pater noster till slut,
då draps han af svekfull vän.

Han högg honom djupt, den falske sven:
ut frustade bloden röd.
Blod droppar röd på den hvita snö,
der konungen ligger död. —

De vänta kung Sverker till ottesång,
de vänta, båd' lekt och prest,
men der som stjernor till julljus tändts
kung Sverker är buden till gäst.

Elgarås.

*

I.

Ut rida tre riddare från konungens borg;
de bringa svek och de bringa sorg.

Kung Sverker dem sändt, de riddare tre;
de bringa våld och de bringa ve.

Genom susande skogar går deras stråt,
femton väpnare följa dem åt.

De draga framåt utan ro och rast;
de komma, som ofärd kommer, med hast.

När fram de redo ur Tivedens skog,
den klara, ljusa dagen ifrån dem drog.

När fram de hunno till Elgarås hof,
den mörka, stygga natt låg deröfver och sof.

De höllo stilla, de lade råd —
Gud hjelpe oss alla för illsluga dåd!

De smögo fram emot Elgarås gård;
ingen var, som derute höll vård.

De ställde vakter kring salen ut,
de satte eld uppå stuguknut.

De satte eld uppå kungabarnens hus
att bränna dem inne, förrän dager vardt ljus.

Men det var Ingevald, den fulltrogne dräng,
han vaknade upp, han sprang ur sin säng.

Han lyfte junker Erik ur bädden opp,
han stod i fönstret med ett enda hopp.

Han sprang genom lågornas sprakande larm,
han bar ett konungabarn på sin arm.

Han bröt genom fiendens skaror sig ut;
han nåddes ej af de hvinande spjut.

Han lopp emot skogens skyddande hamn,
han höll unge junkern så fast i sin famn.

När som de hunnit till åsens krön,
då bidade han stilla på piltens bön.

Der såg junker Erik i nattlig stund
sin faders gård nedbrinna i grund.

Högt stego de sprakande flammor mot skyn,
och blek vardt hans panna vid denna syn.

Ej fällde han tårar, ej höjde han rop,
men hårdt hans händer knötos ihop.

Han hörde ur lågorna sin qvidande hund —
»Gud löne dig, kung Sverker, för denna stund!»

Han hörde ett gnäggande från sin häst —
»Gud nåde dig, kung Sverker, när vi råkas härnäst!»

Han hörde ett skrik från sin minste lille bror —
»O Gud, Du har hört den ed jag svor.»

* * *

II.

Upp rinner sol öfver Gestilrens hed,
hon blänker som den röda blod,
der rider ung Erik för sin här,
sin bondehär så god.

Kung Sverker sitter så hög till häst,
en kolsvart fåle han red;

bakom honom blänker hans jutehär
i täta, jernklädda led.

De jutske riddare le med hån:
»Här varder oss lätt att strida:
vi rida de svenske bönder ned,
som när herrar i säden rida.»

Det var i den arla morgonstund,
när solen på fästet rann,
då begynte de härar båda
att drabba hop med hvarann.

De svenska yxor de beto hårdt,
de föllo som slägga mot städ,
de meja de jutske riddare ned,
som när bönder meja säd.

Ung Erik rider mot Sverker fram,
han höjer sitt blanka svärd:
»Nu skall, kung Sverker, du få af mig
den lön, som du är värd!»

Han klöf både hjälm och hjessa itu,
död sönk kung Sverker till mark.
De jutske herrar de ropade brådt:
»Svensken han är oss för stark!»

De vände fålarne om till flykt,
de flydde med rop och gny,
de lupo med hast, de stannade ej
förrän hunna hem till sin by.

Men glädje var ibland svenske män,
bland stridbare bönders hop,
de hyllade unge kung Erik
med gny och höga rop.

Der var fröjd bland de käcke dannemän,
der var gamman i lägerstad —
förutom unge kung Erik,
han tycktes så litet glad.

»Din krona jag tog, kung Sverker,
ditt lif jag tagit också,

men det som du tog en gång från mig
kan aldrig jag återfå.»

Hans kind var blek, hans panna mörk,
hans öga brann så matt:
»Min glädje har förkolnat
vid Elgarås en natt!»

Helge Kung Erik.

*

I.

Det var helge kung Erik,
han drog till Auras strand,
korset han ville bära
till Suomimännens land.

Stred han der till Guds ära
mot vilde hedningars hop,
som kommo från bergen neder
med gny och höga rop.

Det var en härlig seger,
som unge kungen vann,

väl tusende lågo slagna,
när aftonsolen brann.

Då fröjdades kämparnes skara,
men sorgsen kung Erik satt,
han såg öfver blodiga fälten,
som höljdes af skymmande natt.

»Väl tusen fiender fälldes
på denna segerdag,
dock ringa är min glädje,
fastmera sörjer jag.

Väl tusende arma själar
här lemnat ha vår jord,
innan de fått höra
de nådefulla ord.

Hade jag dessa själar
fått rädda åt Herren Christ,
jag hade gerna låtit
mitt unga lif förvisst.»

* * *

II.

Det var helge kung Erik,
i Upsala kyrka han satt;
der söngo prester och klerker
om Bethlehems signade natt.

In träder en sven å golfvet,
in träder en sven så brådt:
»Frälsen eder nu, kung Erik!
Jag bådär eder intet godt.

Frälsen eder nu, kung Erik,
ty junker Magnus är här,
junker Magnus tågar öfver Fyrisvall,
med honom hans jutehär.»

Det var konung Erik,
hans blick var lugn och klar:
»Icke går jag från Herrans hus
förrän messan hört jag har.»

Han böjde knä mot golvet,
allt invid altarring;
presterna lyfte upp kalken
och buro hostian kring.

De buro fram det brödet,
som vuxit ur blodig sådd,
de söngo om den natten,
då Christus vardt förrådd.

Upp steg konung Erik,
hans blick var lugn och ljus:
»Min nästa messa hör jag
uti Gud Faders hus.»

Han trädde ut genom kyrkodörr,
han trädde å vallen ut;
der blänkte uti solen
väl tusende danska spjut.

»Nu är förvisso kommen
min sista lefnadsdag,

dock sörjer jag ej deröfver,
fastmera glädes jag.

Fager är väl jorden,
däglig i blomsterskrud,
men fagrare får jag att skåda
deruppe hos Herran Gud.

Fager är väl solen,
ljufligt hon skiner förvisst,
men klarare deruppe
skall lysa Herrans Christ.»

Han tog sitt svärd i händer,
den konung och hjelte god,
han gick emot fiendens hopar,
han värjde sitt unga blod.

Han värjde sig manneliga,
mång' jute föll för hans hand,
innan af öfvermakten
han lades i bojor och band.

Det var den grymme junkern,
han strax det budet gaf
att föra unge kungen fram
och reda till hans graf.

Då sågo hans fiender alla,
de sågo det försann,
det var som ett sken af stjernor
uti hans öga brann.

Det sågo hans fiender alla,
hans anlet sken af fröjd,
när som han blicken vände
upp emot himmelens höjd.

Hans hufvud föll för svärdet,
hans blod till marken flöt;
strax rann der upp en källa klar
ur hårda jordens sköt.

Den väller med svala böljor
ännu den källa klar,

den minner om helge kung Erik
allt intill sena dar.

Christ vare oss alla nådig!
Han gifve båd' du och jag
så tröstefullt månde lemna
den snöda verld en dag!

Nausikaa.

Kungadottern står på hafvets strand,
blickar utåt, skuggande med hand,
ser vid horisonten
långsamt sjunka seglets hvita rand.

Han, som öfver vinblå böljor kom
blott för tvänne dagar sedan, som
sjelf hon här välkomnat,
till sin fjerran ö nu vänder om.

Glad han nyss sitt segel hissat har,
bort på purpurfärgadt haf han drar,
vet ej, att ett hjerta
han i sorgfull saknad lemnat kvar.

Denne vise, fjerranborne man,
huru olik andra var ej han —
mera hög och härlig
än på Scherias ö hon någon fann!

När han satt uti Alkinoos' sal,
alla lyddes till hans visa tal
om de djerfva bragder
fjerran från phaiakers stilla dal.

Uti andlös spänning var man med,
när vid Trojas murar hjelten stred,
när Akillevs rasar
när besegrad Hektor segnar ned.

Strid och vapenklang på bloddränt jord!
Mången käck bedrift der blifver spord;
uti furstars rådslag
ljuder månget klokt, förslaget ord. —

Till *ett* hjerta tränger likt en lans
hvarje ord, och med förklarad glans

tvänne milda ögon
hänga som förtrollade vid hans. —

Underbara, vilda äfventyr!
Hän till fjerran stränder hjälten styr,
sökande beständigt
hemmets kust, som alltjemt honom flyr.

Kastad kring på vred och stormig sjö,
flyr han locksång dock af fager mö,
skyr dock dådlös hvila
uppå lotophagers gröna ö.

På kyklopen han med slughet rår,
från förtrollerskan han oskadd går;
sist vid Hades' portar
han bland sorgsna, bleka skuggor står. —

Så i visa ord förtäljer han
allt hvad sällsamt han på färden fann,
så att alla tänka:
visst af gudar älskas denne man.

En der finns, som tänker: Säll må den,
trefaldt säll må prisas den som vän
och som maka trycker
till sitt bröst den ypperste bland män! —

Och nu segel nyss han hissat har.
Aldrig mer hon ser den man, som var
henne bäst och ypperst.
Hemåt till sin klippö nu han drar,

anar icke, att ett hjerta han
lemnat qvar, hvars glada ro försvann,
hvilket i en enda
stilla offerlåga nu förbrann:

När till afsked hennes hand han tog,
såg hon upp och mildt mot honom log,
sade: Glöm mig icke!
Ingen märkt hur hennes hjerta slog.

Och nu är den korta sagan slut,
nu den ljufva sången klingat ut,

nu hon har att vandra
samma jemna stig hon gått förut.

Hennes lif dock likt en dröm skall bli,
bli en stilla, tungsinnat melodi
med en enda tanke,
med en enda tongång deruti.

I Alkinoos' kopparklädda hall
skall hon sköta liksom förr sitt kall,
flitigt sländan föra,
två sitt linne invid hafvets svall.

Hon, som förr, skall stilla vandra kring,
mera tyst än förr i vänners ring,
ibland muntra tärnor,
hvilka le och märka ingenting.

Kanske hennes moder dock det ser,
att hon blickar jemt mot hafvet ner,
kanske hennes fader
undrar hvi så sällan nu hon ler.

En gång hennes fader henne skall
ge som brud åt någon rik vasall,
hennes lif förflyttas
till en annan vapensmyckad hall.

Hennes lif skall dock det samma bli:
bli ett stilla, tungsinnt drömmeri
med en enda tanke,
med en enda längtan deruti.

Gref Urenas hemkomst.

In i Cordoba, på trånga
gator gref Urena rider;
frustande går svarte gångarn,
stolt och lätt framåt han skrider;
men hans herre sänker blicken,
blickar dystert ned och tiger,
när af sorgsna, vreda röster
det ett sorl kring honom stiger:

»Svara, gref Urena, svara:
hvar mann' don Alonzo vara?»

Aldrig såg man don Alonzo
vända ensam hem från striden!

Aldrig han en valplats lemnat
förr än kampen var förliden.
Aldrig än en vän af honom
blef i nöden öfvergifven
för att kämpa, falla — ensam
ibland oväns skaror blifven.

Svara, gref Urena, svara:
hvar männ' don Alonzo vara?

Morens här, om än så talrik,
aldrig honom bragt att vika.
Aldrig sågs han ovän frukta,
aldrig sågs en vän han svika.
Ve, men nu han ligger slagen,
fälld liksom en ek i skogen,
ty hans ovän var för mäktig
och hans vän för litet trogen!

Svara, gref Urena, svara:
hvar männ' don Alonzo vara?

O hur ofta här vi väntat
se hans hjälm med gyllne vingen,
hur vi brutit ut i jubel,
när han, skön och stolt som ingen,
kom från striden, kom från segern,
höljd af sår och höljd af ära.
Ack, men nu vi aldrig mera
se hans anlete, det kära.

Svara, gref Urena, svara:
hvar männ' don Alonzo vara?

Ve, bland Alpujarras' klyftor
blodig don Alonzo ligger,
och hans öppna, bröstna öga
luftens korp om misskund tigger.
Luftens korp har ingen misskund,
gamen hest kring rofvet skriker:
'Ve den slagne! Ve den fallne!
Ve den man, som vännen sviker.'

Svara, gref Urena, svara:
hvar männ' don Alonzo vara?

Eller kanske har hans hufvud,
har hans sköna hufvud skurits
utaf moren bort från kroppen,
i triumf kring Baza burits,
burits genom stadens gator
på ett spjut att ses af alla —
och när morens döttrar se det,
deras ömkans tårar falla.

Svara, gref Urena, svara:
hvar männ' don Alonzo vara!»

Genom folkuppfyllda gator
långsamt gref Urena rider,
och hvarthelst han kring sig blickar,
hvert hans dystra öga glider,
ser han blott ett haf af anlet,
mörka anlet, vreda blickar,
och ett doft, ett halfqväfdt mummel
detta haf i svallning skickar :

»Svara, gref Urena, svara:
hvar männ' don Alonzo vara?»

Och den synen ej förgätes;
qvar uti hans själ den sitter.
Ofta ifrån nattligt läger
vid det ropet upp han spritter.
Än i lifvets sista timme,
när för döden allting tiger,
utaf sorgsna, vreda röster
det ett sorl kring honom stiger:

Svara, gref Urena, svara:
hvar männ' don Alonzo vara?

Dschelaleddin.

» **V**e oss, tartarens härar
re'n nått Jaxartes' strand —»
ett fasans rop förfärad
allt Chowaresmiens land.
Tyrannens vilda horder
re'n hvälfva städer kull,
och tungt af krigets årder
nu plöjes blodstänkt mull.

Af Timurs makt betvungen
re'n Mahmuds skara är,
re'n stupad gamle kungen
och splittrad all hans här.
I ångest allt sig böjer
för stormen östanfrån —

blott en sitt hufvud höjer,
blott Mahmuds käcke son.

»Förloradt är mitt rike,
min krona mist — välan,
den är dock kungars like,
som vet att vara man.
En verld må nederfalla,
o Timur, för din fot —
mig skall du ej befalla,
fri står jag dig emot!»

Och ut i verlden drager
det käcka unga blod.
Den skatt han med sig tager
det är hans klinga god.
»Nyss lyckan sågs sig vända —
stor sak! Min håg är ung!
Och mera fri törhända
jag är än någon kung.»

Kring Timurs purpurläger
der vaja sidentält,

men Dschelaleddin eger
till bädd blott markens fält;
en klyfta är hans näste,
och handen hans pokal,
och himlens vida fäste
är loftet i hans sal.

Det höga hvalfvet glänser
af tusen stjernors sken;
på stepper utan gränser
han rider fram allen.
Han ser mot blossen klara,
han lyss till tystna'ns röst.
»Fri vill jag alltid vara,»
det jublar i hans bröst.

Hvarhelst, till skilda stammar,
uppå sin färd han når,
i folkens bröst uppflammar
en frihetslängtans vår.
Der brusa morgonvindar
kring unge hjeltens stråt,
och solglans nu förblindar
den blick, som skymts af gråt.

Till vapen! — Och man flockas
hvarhelst framåt han drar.
Till vapen! — Lansar skockas
kring hans rebell-standar.
Och än ses tronen skaka
för upprorsböljors dån,
än drifven blir tillbaka
den käcke fursteson.

Än hylla stolta härar
hans namn med segerfröjd,
tyrannen han förfärrar
och nalkas maktens höjd.
Och än allena färden
går öfver fjäll och flod,
hans enda vän i verlden
är då hans fåle god.

Men lika käckt hans sinne
i glans- som ofärdsdar:
djupt i sitt hjerta inne
sin lycka sjelf han har!
I fejd, i flykt, i fara
han högt sitt hufvud bär.

»Fri vill jag alltid vara»,
hans hjertas sång det är.

Af öfvermakt betvingad,
mot bugtig Indus trängd,
han ser sig helt omringad
af fiendernas mängd.
Då höjs af röster gälla
ur Timurs här ett skri:
»Se, lejonet i fälla!
Se, friheten förbi!»

Han såg de täta leder,
den breda flod han såg, —
så störtar han sig neder
uti den svala våg.
Omkring hans färd det glimmar
ett regn af blanka spjut —
med starka tag han simmar
och stranden når till slut.

Från sjelfva oväns hopar
bröt ett beundrans skri:

»Det unga lejon» — ropar
man — »kan ej fångadt bli».
Han steg på strand ur vågen,
han riste sig och log:
»Fri är jag än i hågen,
och fri förblir jag nog!»

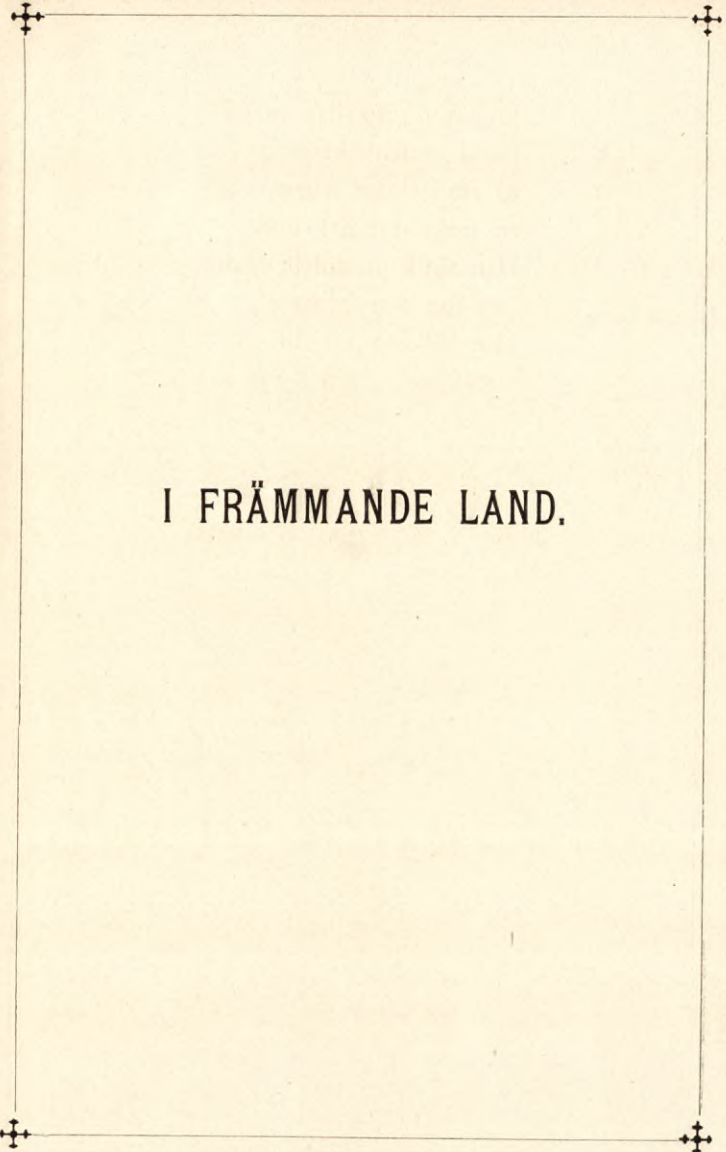
Och fram går åter färden,
ej har han skydd, ej ro;
den hela vida världen
är nu hans hem och bo,
och öknens vindar hvina
omkring hans djerfva ridt,
och nattens stjernor skina
ned på hans hjessa blidt.

Men än, när ridten susar
framåt vid stjernors gång,
uti hans hjerta brusar
den stolta frihetssång.
»En verld må fjättrad rufva,
o Timur, vid din häl,
du mäktar dock ej kufva
en frihetsboren själ!»

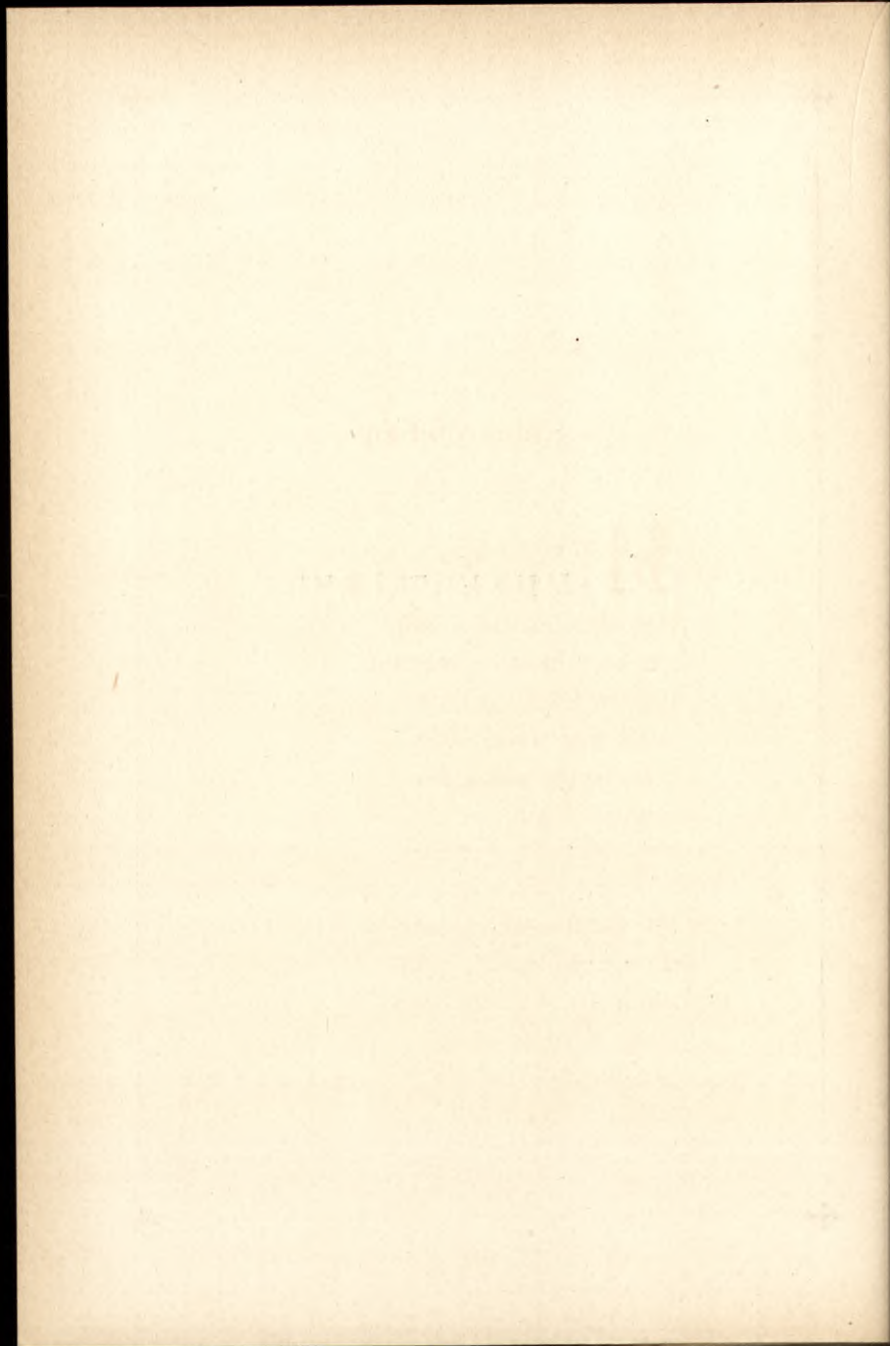

En afton sågs han rida
bland öknens herdefolk,
då smögs der i hans sida
en trolös kurdisk dolk.
Han sönk ur sadeln neder,
han log och uppåt såg:
»Fri går jag nu till eder,
I stjernor — fri i håg!»

I FRÄMMA NDE LAND.

I Kölnerdomen.

Här är ett heligt rum,
Här bor visst Herren Gud!
Här blir din tunga stum,
här hörs blott orgelns ljud.
Blicken i bäfvan höjs
knäet mot jorden böjs,
drömmande andaktsro
i anletet röjs.

Här sträfvar allting opp,
allting har här ett mål,
allting har här ett hopp —
korset är dess symbol.
Ser du, hur öfverallt
mästaren har befallt

blomman att veckla ut
korsets gestalt.

Smärt, liksom skälfvande,
står der en kolonnad,
uppbär en hvälfvande,
luftig och djerf arkad.
Tungt finnes intet här;
allting en tanke är,
allt en trängtan till ljus
ur sorgernas sfer.

Bågiga fönstren stå
liksom en purpurvakt;
färgrika mönstren nå
regnbågens skimmerprakt.
In uti korets hus
flyter det gyllne ljus,
flyter en ström utaf
färger och ljus.

Väldiga pelarne
höga ogiver krönt.

Se huru delarne
smälta tillsammans skönt
uti en harmoni,
brusande stolt och fri —
väfvas ej dunkel, ljus
rytmiskt deri?

Skymning härnere är,
medan i höga hvalf
glimmar en ljusning skär,
skimrar en dager half.
Men ur de skumma vrår
skräckfull en syn dig når:
grinande hufvuden,
ormar till hår.

Ned på dig alla se
ondskefullt stirrande —
synder betyda de.
Ej på vår irrande
jord finns så helig fred,
att icke synd är med.
Se — likväl helgonen
trampa dem ned!

Helgonen stå i bön,
händerna knäppta hop.
Vunnen är mödans lön,
tystnadt är smärtans rop.
Kämpat de ha och blödt,
lidit de ha och dött;
nu deras rena blick
Frälsarens mött.

Stilla och bedjande,
stå de vid heligt mål,
icke mer vädjande
tårfullt från resta bål,
rasande bödlars svärd,
hatfull, förblindad verld —
nu är i evighet
ro dem beskärd.

Hjelpande, tjenande,
gingo sin väg de fort,
ödmjukt sig menande
likväl ha intet gjort;
trofast de kämpat mot
synden i bön och bot —

kufvad den ligger nu
vid deras fot.

Se, genom glittrande
fönster en stråle flög,
mildt öfver vittrande,
svartnande bilder smög —
se, hvad förklaradt ljus!
Hör, uti orgelns brus
klingar likt englakor
sakta ett sus:

Dessa ha oförskräckt
kämpat en kamp så god,
dessa sin bröllopsdrägt
tvagit i Lammets blod;
dessa i ödmjuk tro
gått öfver smärtans bro
genom bedröfvelse
in i Guds ro.

Vårdag i Bordeaux.

Sin guldglans solen skänker
Garannes besjungna stad.
Se hur i ljuset blänker
de hvita husens rad,
och högt i jubel stänker
en springbrunns glittrande kaskad.

Jag kom med aftonträngen
ifrån Paris i går;
der glittra rimfrosthängen,
och här är redan vår —
jag tar naturn på sängen
just som hon upp från sömnen står.

Väl såg jag plogen köras
på åkrar i Touraine,
och lärkan lät sig höras
på slätterna af Maine,
och safven tycktes röras
på nytt i violetta trän.

Men här är redan våren
med all sitt trolleri.
Se blott i parken, snåren —
hvad snöhvit blom deri!
Och sälgen bär i håren
sin lätta, vajande *esprit*.

Här re'n kastanien gungar
de späda gröna blad;
här små barfota ungar
sig sola i en rad;
en sparfveflock sig klungar
att i en puss ta kalla bad.

På breda gator går jag
och blickar mig omkring;

små muntra nickar får jag,
som mena ingenting,
blott detta — det förstår jag —
att glad är nu all jordens ring!

Nu glimma blanka kaskar,
nu spelar vaktparad
en melodi, som plaskar
likt munter källkaskad.
Den flock, som efter traskar,
den qvittrar också med så glad.

Men hör, från hamnen klingar
en lustig sjömanssång,
och stoj och glam mig tvingar
att ställa dit min gång,
der skeppen spänna vingar,
den vinden slår mot mast och stång.

Den breda flod ses svalla
så mäktig här och fri;
dess böljor sjunga alla
en glädttig melodi,

som ville de dig kalla
att lika fri och sorglös bli.

I gamla tankar bittra,
så flyn i denna stad,
der hus och gator glittra
i gyllne strålars bad,
och barn och sparfvar qvittra
med fröjd, att dagen den är glad.

Natt i Alhambra.

Månens dallrande silfver gjuts öfver grenar
och mark,
de resliga almar susa i sekelgammal park,
susa och hviska sakta i tungsinnt, klagande kör. —
Hvem är den skepnad derborta, som tyst sig i
dunklet rör?

Jag skådat förut den skuggan, jag känner den
skepnaden väl:
det är en rolös ande, en enslig, irrande själ,
som kommer i månskensnätter med vindens skälf-
vande il —
det är den siste moren, det är kung Boabdil.

Hvi kommer du hit tillbaka? Hvad söker du väl här?
Kommer du blott att skåda hur allting förändradt är,
blott för att trycka i hjertat djupare smärtans pil?
Ack, allting förgår och förvandlas, o konung Boabdil!

Gå ej till fursteborgen, till forna herrskargemak:
bleknade färgerna äro, bågnade bjelkar och tak,
portar och pelare brista för tidens sprängande kil —
allt förgår och förvandlas, o konung Boabdil!

Gå ej till myrtengården, ej till sultanornas damm,
der fordom bländande fågring på glimmande böljor
sam —
nu ligger den grumlad och öde i månens bleka
smil,
nu trippa der bleka små misser, o konung Boabdil!

Gå ej ned till Granada, de forna torneringars stad,
som lyste i vapenlekar så ridderligt stolt och glad —
nu byggas der hyreskaserner i nytysk Rohbau-stil.
Allting förgår och förvandlas, o konung Boabdil!

Gå ej till Bibarambla — der beta getter och svin!
Och lybska probenreutrar lustvandra i Zacatin;
Darro förrinner i sanden, en rännil blir Genil —
allting förgår och förvandlas, o konung Boabdil!

Endast Sierran derborta, som badar i månens sken,
ligger som förr så snöhvit, så majestätiskt allen —
tills en gång också deruppe byggs af hoteller en fil!
Ty allt förgår och förvandlas, o konung Boabdil!

Catalayud.

Genom Aragoniens dalar tåget ilar,
fram emellan branta röda kalkstensberg;
öfver oss en djupblå aftonhimmel hvilar,
skiftande i vester uti purpurfärg.

Slingrande i djupet ses Jalón oss följa,
ilande som vi mot Medelhafvet hän.
På de gröna stränder, som dess vågor skölja,
stå i fager blomning hvita äppleträn.

Nu en plötslig kurva. Se — är det en hägring?
Mot en rosig himmel torn och spiror stå,
och en stad ses skymta uti drömlig fågring,
på en höjd, halft dold af lätta töcken blå.

Öfver nejden bredes qvällens skymningsdager.
Vesterhimmeln glöder likt en verld i brand.
Och alltmer vi nalkas syn så sällsamt fager,
och alltmer jag tycker mig i drömmars land.

Nu helt nära staden skådar jag betagen
äldrig borg, som väldig tecknar sig mot skyn,
härlig katedral, som af gotik bär dragen,
och en morisk hvalfport invid kullens bryn.

Med ett ryck vi stanna. Hunnen är stationen.
»Tolf minuter!» — »middag!» — och »Catalayud!»
hör jag, som i drömmen. Till restaurationen
följer jag med strömmen, lydlig klockans bud.

Der med någon möda sist jag svälja lyckas
tvänne sega bitar oljestekt filet.
Och af strömmen åter låter jag mig ryckas
motståndslös tillbaks till rökuppfylld kupé.

Men från fönstret länge jag tillbaka stirrar,
tills af banans krökning skymms den väna dal.

Och på upptäcktsfärd i tankarna jag irrar
i förfallna borgar, mäktig katedral.

Ännu vid vår sida fram Jalón ses ila
bort från fagra stränder, hän mot fjerran haf;
får ej heller dröja, får ej heller hvila,
måste rastlös skynda mot sin vida graf. —

Ofta, ofta står den ännu för mitt minne
denna ljufva hägring, som jag såg så kort,
och en saknad ofta smyger i mitt sinne,
att från fager drömsyn jag måst ila bort.

Kanske bäst dock detta! — att jag tid att ströfva
genom stadens torg och gator icke fick,
att ej verkligheten hann dess tjusning röfva
från den syn, som ännu hägrar för min blick.

Bättre, att min sköna dröm ej hann att styckas,
att i rosigt skimmer än jag kan den se,
bättre, att det enda, som jag skulle lyckas
hinna med i staden, var — en seg file.

Lac Leman.

Jag stiger i qvällen neder
från snöhöljdt Col du Jaman;
djupt under min fot sig breder
den glimmande Lac Leman.
Den ligger blank som en spegel,
omkransad af höga fjäll;
den störes ej af ett segel,
ej af en skugga i qväll.

Du fagra sjö ibland fjällen —
här uppe vid molnens rand,
här ser jag ej menskotjällen,
som pyntade stå på din strand;
jag ser ej städer och byar —
jag ser blott alpernas krans

och seglande ljusa skyar,
som ge dig sin rosiga glans.

Här syns du mig lik ett öga,
som lyckligt mot himmeln ler,
som blickar helst mot det höga
och helst om dess strålar ber,
som hemtar från höjder klara
sin djupa, sin ädla ro,
från ljusrymder underbara
ett skimmer öfver sin tro.

Hur ses du ej dallra och glöda
i himmelens egen färg!
Du speglar blott skyar röda
och aftonskimrande berg.
Så skall du stå för mitt minne
för evigt, du fagra sjö:
jag gömmer dig innerst inne
bland bilder, som aldrig dö!

Den dolda klippan.

Ifrån Isla Persas hvita,
dystert vinterhvita öken
såg jag först »den dolda klippan»
höja sig liksom ett töcken.

Uti kransen af Berninas
majestätiskt stolta alper,
mellan skräckbebodda klyftor,
mellan fruktansvärda stalper,

den i ödsligt trots sig höjer.
Strax till den min blick blef dragen,
halft af namnet, halft af denna
vilda ödslighet betagen.

Den en snöhvit sfinx mig tycktes,
der den sig i fjerran höjde,
halft sig dolde bortom andra,
halft sin stolta skönhet röjde.

Och mig längtan grep att lösa
denna evigt hvita gåta,
forska ut dess hemligheter,
mig dess dröm förtälja låta,

lyssna till hvad vinden sjunger,
när han kring dess panna drager,
se hvad undersyn mig väntar
från dess topp, gigantiskt fager.

Alltse'n denna dag beherrskar
fjällens sfinx mitt hjertas längtan;
ingen rast min själ den lemnar
denna orofulla trängtan.

Och nu är jag stadd på färden.
Mödosamt framåt jag stretar

efter förarn, hvilken vägen
genom dödens rike letar.

Öfver gletscherfält jag vandrar,
klättrar upp för afgrundsbranter,
snafvar öfver stenmoräner
och på isblocks hala kanter,

vandrar öfver långa, hvita
— ändlöst långa, fläcklöst hvita —
sluttningar, hvaröfver fjällen
sina jätteskuggor rita.

Isig kommer fjällens stormvind,
svepande i korta byar;
hotande deruppe hänger
hvirfvelsnön i tunga skyar;

rufvande på död och härjning
ligga bidande laviner;
lurande uppå sitt byte
gapa under snön raviner.

Men framåt jag rastlöst vandrar,
ty en hemlig längtans maning
hviskar mig, att dolda under
skola möta snart min spaning.

Och nu har jag hunnit toppen.
Och jag ser en vintrig öken
med en ändlös mängd af toppar,
med en gräns af täta töcken;

ser den samma dystra isverld,
endast att dess vidd förstorats,
endast att dess gräns i fjerran
uti tunga moln förlorats.

Mörk och mulen himlen hänger;
stundom blekt ett sken blott flammar
öfver ödsligt svarta klyftor,
öfver ödsligt hvita kammar.

Rundt omkring mig fjällens jättar
resa sig så spöklikt bleka;

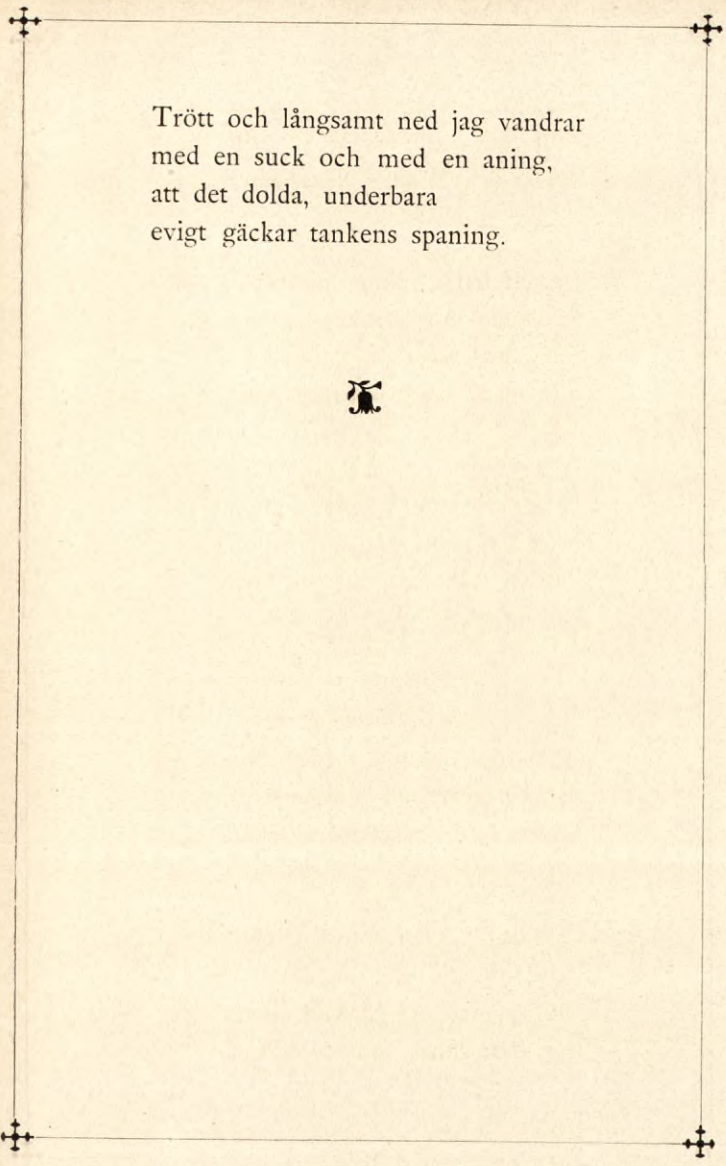
mot den höjd de aldrig hinna
stumma evigt upp de peka.

Se, ett haf i väldigt uppror
svallande mot himlen häfves —
men dess raseri är vanmakt,
men dess vrede är förgäfves!

Evigt uti hemsk förstelning
högt sig torna gletschervågor —
likt en själ, den dof förtviflan
har förstenat vilda frågor.

Utaf is se'n sekler fjettrad,
stum mot himlen jorden blickar —
och till svar den mörka stormskyn
nu ett moln af yrsnö skickar.

Och jag vänder foten hemåt,
långsamt åter ned jag stiger,
vänder med ett gäckadt hjerta
från den sfinx, som evigt tiger.

Trött och långsamt ned jag vandrar
med en suck och med en aning,
att det dolda, underbara
evigt gäcker tankens spaning.

Alpglöd.

I aftonens sena timma,
när allt bär skymningens färg,
då glänser en purpurstrimma
ännu på de höga berg.

När natt re'n höljer vårt öga,
och solen tycks bäddad i graf,
på alpernas toppar de höga
vi än se ett skimmer deraf.

I morgonens arla timma,
förr'n himmelen ljusnat om hyn,
de hvita toppar re'n glimma
i rosendesken för vår syn.

Den gryende dag de bebåda,
den morgon vi ännu ej se;
om glans, som vi snart skola skåda,
ett strålande löfte de ge.

Jag ville, likt dessa jag vore
en härold för ljus, som skall rå,
en af dessa andar, de store,
som himmelens tecken förstå.

De spana i sekler förgångna
och hemta ur framfaren tid
för själar, dem natt håller fångna,
en glimt af förtröstande frid.

Mot tider, som komma, de skåda
och hopp om en ljusning oss ge:
den morgon, som nalkas, de båda,
den morgon vi ännu ej se.

I Schweiz.

I detta land, som mången misslynnat kallar
ett land utaf turister och hoteller,
der mången ser blott snikna värdshusvärdar
och långa, magra engelska mamseller,

i detta land dock ryms en värld af skönhet:
högt emot skyn sig resa hvita toppar;
i dödens stillhet rufvar glacieren;
djerft ned i dunkel klyfta forsen hoppar.

Och vid de djupa, underbara sjöar
ditt hjerta vill i ljuf förtrollning drömma —
ja, här finns en natur, som väl kan komma
dig att all världens kyparsjälur glömma!

Det finns ju likväl alper än så höga,
att ej på deras spets man byggt hoteller,
det sjöar finns så djupa, att der drunkna
de allra längsta engelska mamseller!

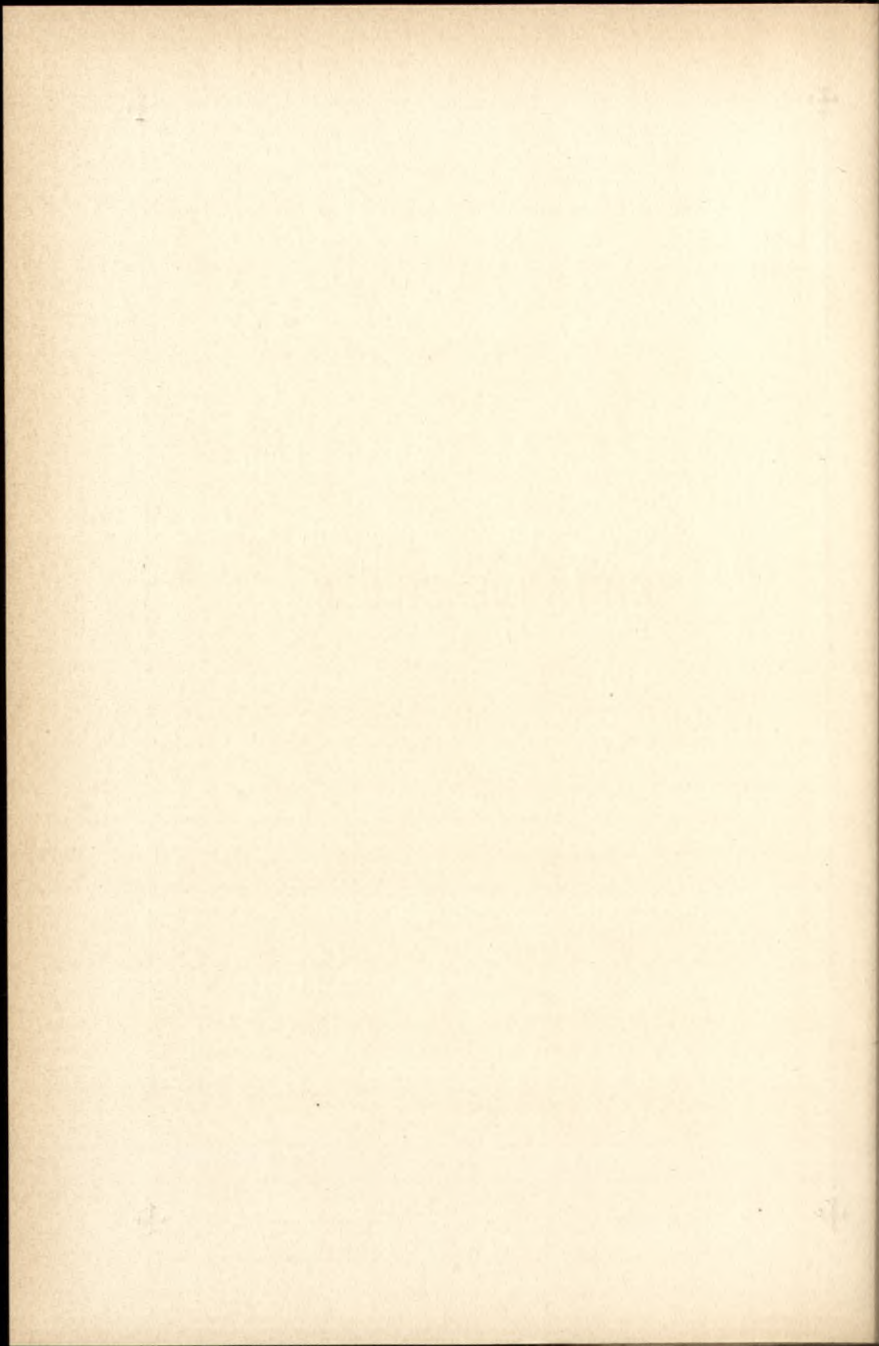
* * *

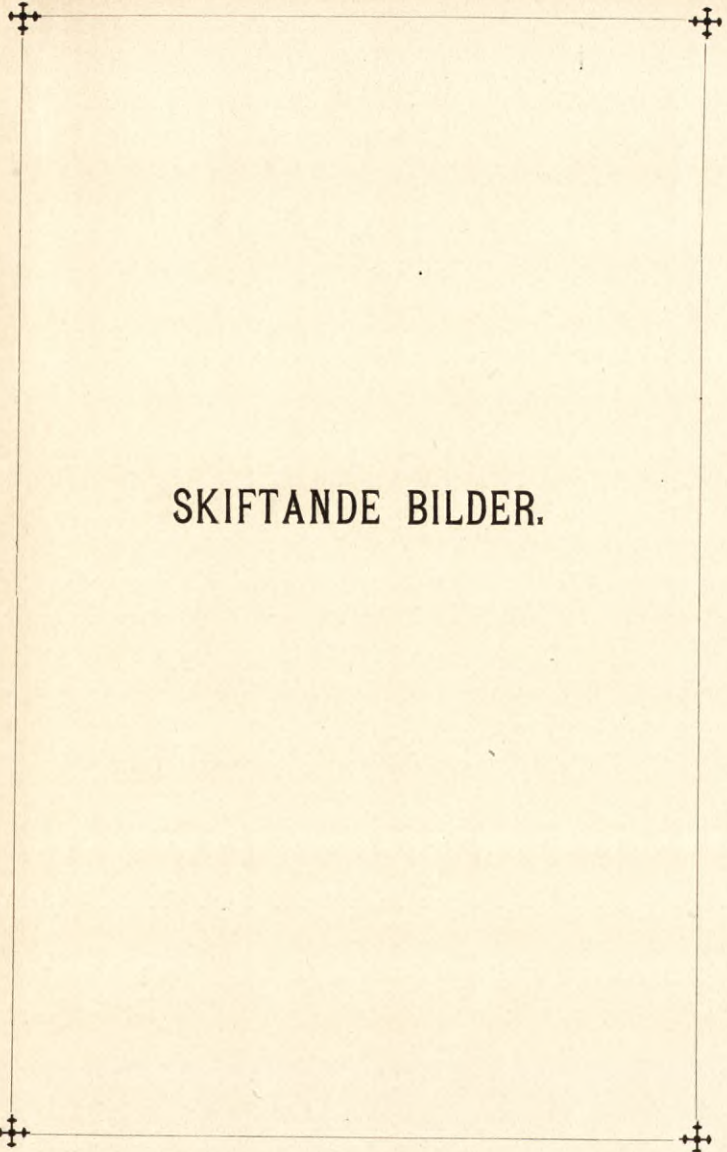
I denna verld, som mången misslynt kallar
en verld af prosa och af bagateller,
som inför mången blott en suddig tafla
af lumpenhet och usel dårskap ställer,

i denna verld dock finnas ljusa höjder,
oändligt ljusa och oändligt friska,
och stilla, underbara djup der finnas,
utöfver hvilka andestämmor hviska.

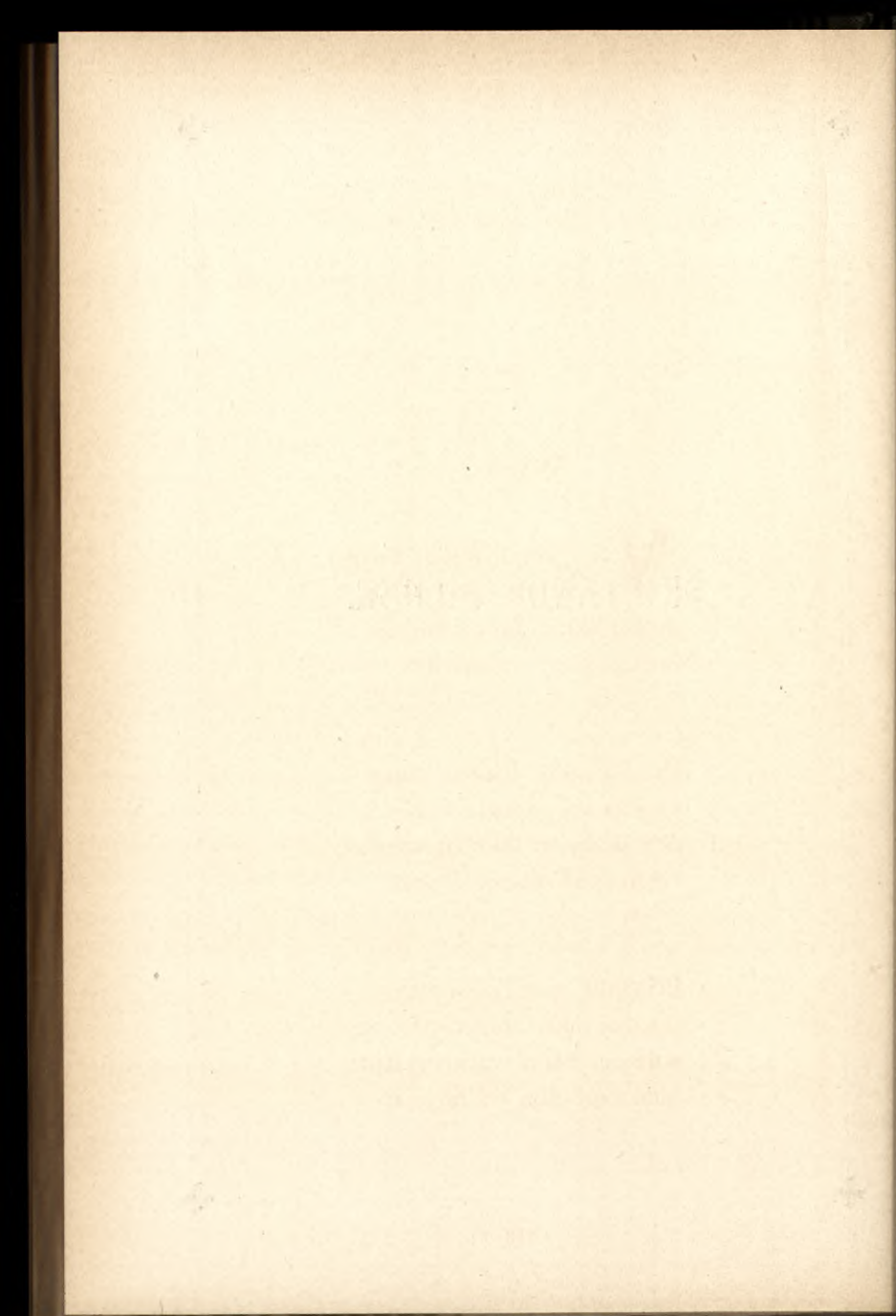
Der finnas ännu unga, varma hjertan,
som sköna, djerfva drömmar våga drömma,
som — när en gång dem himlens ljungeld träffar —
all verlden för sin kärlek kunna glömma!

SKIFTANDE BILDER.

Winäs.

Väna, sommarblida ängder,
badande i solens ljus:
gyllne åkrar, gröna ängar,
mellan löfträn hvita hus.

Uti Storsjöns blanka vatten
speglas öar, speglas näs,
och de bruna hjordar speglas,
betande af strandens gräs.

Blånande mot horisonten
skogbeklädda höjder stå;
porlande bland vass sig letar
fram mot sjön en liten å.

Stilla, tjusadt, ögat hvilat
vid en nejd så vän och blid —
tills ett dystert minne smyger
fram och grumlar taflans frid.

Här, på denna udde, fordom
har Bo Jonssons fäste stått,
och i trakten mörka sägner
än förtäljas om hans brott.

Här stå än de hvälfda källrar,
der han sina skatter gömt,
der han gömt de qvalda offer
han till fångslets mörker dömt.

Suckar bo i dessa murar,
tårar fuktat markens grus,
och förbannelsen tycks ljuda
än ur mörka fångselhus.

När de dystra minnen tränga
fram från bondeplågarns tid,

tycks dig som en skugga falla
öfver nejdens ljusa frid.

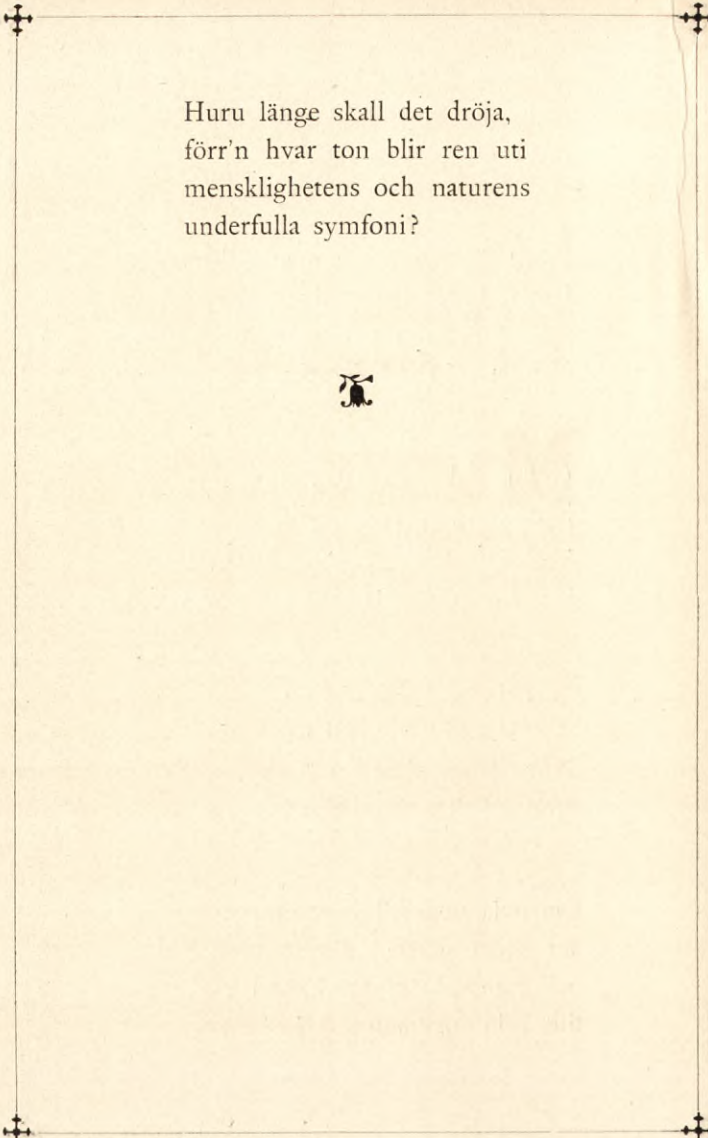
Störd dig synes sommarqvällens
lugna, ljufva harmoni:
menskors brött och menskors jämmer
blandat missljud deruti. —

Gyllne sol, som sakta sjunker
bortom vassbevuxen vik,
medan ängsknarrn högt markerar
takt till syrsornas musik,

huru länge skall ditt öga
skåda synd och qual och ve?
Huru länge skall du ännu
strid emellan bröder se?

Huru länge skall hvar afton
dina blida strålars sken
mildt predika frid och kärlek
inför hjertan utaf sten?

Huru länge skall det dröja,
förr'n hvar ton blir ren uti
mensklighetens och naturens
underfulla symfoni?

Svalorna.

Man velat kärlek ha till tvång,
man velat länka tvänne så:
den enas tankar skulle gå
blott der den andras ha sin gång. —

Jag såg i går på svalor två:
de kretsade omkring hvarann,
men alltsom hågen hos dem brann,
åt skilda håll de flögo så.

Den ena flög mot vesterns bryn,
der solen sjönk i purpurglans,
och tumlade sig der i dans,
tills hon försmalt i gyllne skyn.

Den andra flög på upptäcktsfärd
hän mot det dunkla blåa land
af mörka moln vid österns rand
att spana ut dess underverld.

Dock båda hemlig längtan drog,
och så de möttes åter snart
högt uppå himmelen, der klart
det vida, blåa hvalfvet log,

att hvad de sett af underbart
der få förtälja för hvarann —
tills åter hågen hos dem brann
att draga ut på upptäcktsfart.

Och så de skildes inom kort —
att åter börja längta se'n
och möta jublande sin vän,
och så ånyo ila bort.

Jag såg — sjelf sträckt på markens strå —
den glada flygt mot fjerran land,

så fri — dock med ett ljufligt band
af hemlig längtan deruppå.

Jag såg i aftonsolens glans
det fria, sälla svalepar;
jag drömde, att jag vingar bar —
jag drömde, att det kärlek fanns. — —

Septembersol.

» **B**arn, du ler åt mig och frågar
hur man kan ha hjertesår,
när ens panna visar fåror
och ens hjessa gråa hår.

Säg, har aldrig du förnummit
någon klar septemberdag
hela sommarns ljufhet strömma
dig emot i fulla drag?

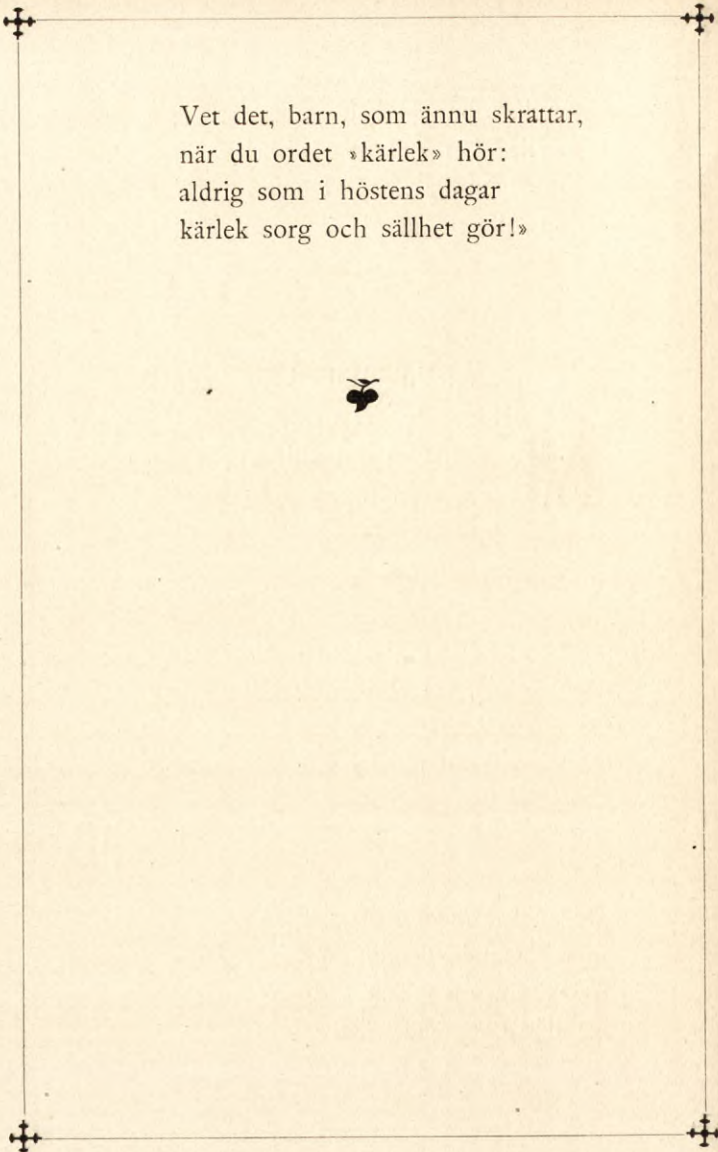
Sommarn glömma vi att njuta,
men allt skönt, som är och var,
ångestfullt och snabbt vi fatta
under höstens solskensdar.

Ack, septembersol, du fagra,
kylig ej, men vemodsfull,
mera är du för vårt hjerta
än allt sommarns rika gull!

Derför att du af all rikdom
är det sista vi ha kvar,
känns det, som det ville brista,
hjärtat, när du från oss far.

Denna fröjd, som snart skall flykta,
trycka hårdt vi till vår famn
med en suck af kvalfull sällhet
och af trånad utan namn. —

Efter långa mulna dagar
solsken i mitt hjerta föll:
undrar du att jag, fast grånad,
glad mitt fönster öppet höll?

Vet det, barn, som ännu skrattar,
när du ordet »kärlek» hör:
aldrig som i höstens dagar
kärlek sorg och sällhet gör!»

Tre prinsessor.

Merit och Mend och Sent Sender,
så nämndes prinsessor tre;
i solens fjerran länder
för längese'n lefde de.

De vandrat vid Nilens stränder,
de blickat ned i dess våg,
de burits med lotos i händer
i festligt smyckadt tåg.

De blickat med ögon smala
mot blånande bergen hän,
de skådat solen dala
bland smärta dadelträ.

De sofvit i pyramider
i tretti sekler se'n.
tills man blottat, i sena tider,
båd' namn och multnade ben.

De bott i den tysta staden,
de hvilat i glömskans verld:
nu stå deras namn i bladen
och göra kring jorden sin färd.

Merit och Mend och Sent Sender —
vi läsa deras namn,
och hän emot solens länder
vi föras i drömmars famn.

När som emot oss strömmar
de namnens melodi,
då susa inom oss drömmar,
då susa frågor förbi.

Voro de fagra och unga,
då de rycktes från lifvets fest?

Eller voro de äldrade, tunga,
och funno hvilan bäst?

Voro de veka och blida
med varm och drömmande blick?
Eller voro de skarpa och strida
med herrskarstolthet i skick?

Det skall nu ingen veta,
för evigt är det gömdt;
vi veta blott hvad de heta,
allt annat är förglömdt.

Men än ur de namnen klingar
emot oss en dold magi;
de flydda seklers vingar
oss fläkta der förbi.

Vi gripas af drömmars händer,
när deras namn vi se:
Merit och Mend och Sent Sender,
Egyptens prinsessor tre.

Två ting.

Två ting kunde än honom gläda,
fast hans ande var sorgsen som få,
och det ena var barnen de späda,
och det andra var blommorna de små.

På en blomma nändes aldrig han träda,
och ett barn kunde aldrig han slå,
»ty Guds barn äro blomstren de späda,
och Guds blomster äro barnen de små».

När han låg på sitt läger af smärta,
var af blommor hans kammare full,
och fick du se in uti hans hjerta,
så lyste der af barnalockars gull.

Så tog Gud honom upp i sin himmel,
när hans lidandes bågare var full —
och der finns blommor i fagraste vimmel
och små hufvuden af ljusaste gull!

Barnatankar.

*

I.

Hon ligger sömnig i sin lilla bädd,
och mamma sitter uppå sängens brädd.
Från späda läppar ljuda höga namn:

»Der kom en engel i vårt hus,
han hade två små tända ljus
och Jesusbarnet i sin famn — —»

Då spärras upp i hast två ögon klara —
en tanke tyckes lillan genomfara.

»— Men, mamma, säg om icke det var farligt,
att tvänne ljus han uti handen bar,
på samma gång han Jesusbarnet här?
Tänk om det eld i barnets skjorta tar!»

»Han fick väl bära ljusen mycket varligt.
Men tyst nu, barn, och sof i Guds förvar!»

Och lydigt kröp hon ned i bäddens sköt,
men sakta än, när ögonen hon slöt,
hon mumlade: »Det var dock icke riktigt —
man borde burit barnet mer försigtigt!»

* * *

II.

»Tänk på att nu du är ju riktigt stor.
Du är ju nio år nu,» sade mor.

»Då skall du väl ej mer så slarfvig vara
och glömma allt och läsa sagor bara.»

När qvällen kom, uti sin säng hon låg
med knäppta händer och mot taket såg

och läste: »Gud, som hafver barnen kär,
se Du i nåd till mig, som liten är.»

Då bröt hon plötsligt af med tårfylld röst;
en snyftning skakar hennes barnabröst.

»O nej —» en hviskning sist från henne går —
»den bönen aldrig mer jag läsa får.

Jag är ju icke liten nu men stor —
jag vill ej söka narra Gud, min mor!»

* * *

III.

Han står mot rutan tryckt och ser
hur ute regnet strömmar ner
i ett beständigt, hejdlöst svall,
likt stora tunga tårars fall.

Så allvarsam, så tyst han står,
det ej ljud från honom går,
han endast ser, han endast hör
hur regnet gråter utanför.

Hans mamma fram till honom kom.
Då vänder han sig hastigt om
och hviskar tyst: »Ack, mamma du,
är Gud så rysligt ledsen nu?»

I en minnesbok.

Solsken mer än storm förmår,
värme öfver isen rår,
hat af kärlek öfvervinnes.
Stark är den blott, som är god,
mer än ega hjeltars mod
är att vara mild till sinnes.
Den till lifvets strider drar
och i hjertat kärlek har
bästa vapen har som finnes,
bästa visdom den, som lätt
glömmer hvarje oförrätt
och blott hvarje godhet minnes.

Den brinnande busken.

I busken Moses såg en eld,
som bröt i klara lågor fram,
men ej förtärde med sin glöd —
Guds närhet han förnam.

Ser du uti en menskosjäl
en eld, som ej förstör, förtär,
men lågar stark, men lågar ren,
så vet: då är Gud der!

November.

Himlen hängde grå och tung.
Öfver hedens vissna ljung
smög sig klagande en fläkt,
höstens kulna andedrägt.

Fram der drog ett sorgetåg,
der min vän i kistan låg,
han som kämpat, han som dött,
utaf kamp och plågor trött.

Och jag såg med sorgsen håg
uppå dödens tysta tåg,
såg med dof beklämning ned
på den ödsligt gråa hed.

Ack, mitt hjerta tyckt sig se
rymden fylld af gränslös ve,
tyckt sig höra som ett skri
med omätlig klagan i:

Lefva — det är kamp och nöd,
lefva — det är långsam död!
Lifvet — dödens väntningssal!
Döden — lifvets sista qual!

Vårdag på Nya kyrkogården.

Sol i de dödas gårdar!
Sol i grafvarnas stad!
Öfver de tysta vårdar
himmel så vårligt glad!
Örter och gräs, som spira
gröna ur groddrik mark —
allt tyckes lifvet fira
här uti dödens park!

O, huru mildt nedströmmar
allt det lefvande gull,
väcker ur vinterdrömmar
frö som slumrar i mull.
Blommor på grafvarna knoppas,
leende, täcka de stå,

hviska sakta sitt: Hoppas!
Lifvet kan ej förgå!

Drifvor, i skrefvorna smultna,
gifva åt blomstren sin saft;
löf, som å marken multna,
gifva åt dem sin kraft.
Vindar, vårliga, friska,
föra sitt lekande kif —
allt tyckes jublande hviska:
Döden är också lif!

Solen vill ej förgäta
ens det ringaste strå,
ses sina strålar mäta
ock åt den glömdaste vrå.
Fåglar å grenarna gunga,
klaraste drillar slå;
allt tyckes jublande sjunga:
Döden är lif också!

Minsta små kräken på marken
ha ock sin glädje fått,

krypa och krafla bland barken,
ha både roligt och brådt.
Ingen så arm, att han saknar
klaraste guld i dag;
intet så dödt, att ej vaknar
åter till lifvets lag.

Hvem kan väl sörja, klaga
här i Guds ljufva vår!
Sorgen må hädan draga!
Lifvet så fagert står.
Sakta en stämman talar
här uppå fridens ort:
Frukta ej dödens dalar,
de äro lifvets port.

Sörj ej öfver de döda!
O, de ned på oss se,
le åt vår ängsliga möda
och åt vår äflan le.
De ha sett morgon bräcka
mera än jordens klar,
fagrare vårar väcka
allt hvad slumrande var.

Ljusare, fullare, helare
lifvet dig synes här.
Stå ej likt segerpelare
hvita vårdarna der?
Hjertat af tack nu sväller,
Fader, af lof till Dig.
Sorgen blir sorg ej heller —
allting förklarar sig.

Vänlig dig tyckes döden.
Och i en sollyst dröm
synas dig menskoöden
vaggas på lifvets ström,
glida mot målet fjerran,
målet så ljus och stort. —
Ära och lof ske Herran,
som lifvet och döden gjort!

Vårkänslor i Stockholm.

Nu blänker himmeln i blåaste fågring,
nu skiner solen så strålande blid;
nu är han kommen, den leende våren,
nu är han kommen, den ljufliga tid,

då unga fåglar drömma om kärlek,
och unga knoppar om lifvets rätt,
och unga herrar om Hasselbacken,
och unga damer om vårtoilet.

En fridag.

Tyst uppå sin sten hon sitter, som hon sutit
halfva dagen.

Med sitt hufvud stödt mot handen ser hon sig om-
kring betagen,
ser på skogen, ser på fälten, ser mot himlens gråa
hvalf,
der septemberdagens sista glöd bland tunga skyar
skalf.

Hennes panna visar färor, hennes kinder äro bleka,
men i dag deröfver stundom ses en flyktig rodnad
leka.

Som af qväfda ord af klagan hon ett drag kring
munnen bär,
men ett leende, en ovan solglimt, nu sig röjer der.

Hennes man har bod i staden, långt vid Badstugatan inne,
hökarvaror är hans lager, och en köttklump är
hans sinne;
mellan hårda ord och eder, mellan barnens bråk
och kif,
mellan fläsk och ost och korfvar släpar trött hon
fram sitt lif.

Men i dag hon har en fridag, och hon smugit ut
ur staden,
skyndat uppför Badstugatan och förbi den långa
raden
utaf gråa hus och ruckel, tills hon hunnit har
till slut
utom stadens larm, i skogens fria gröna rike ut.

Tyst i drömmar hon en stund vid Uggleviken
nyss har sutit,
men vid ljudet utaf röster skyndsamt åter upp hon
brutit,

gått en bit och satt sig åter, flyttat från en mossig
sten
till en annan, som den skrämde hjerpen flyr från
gren till gren.

Och nu är hon ändtligt ensam! Inga menskor,
hvert hon blickar,
ingen menskoboning synes, inga röster vinden
skickar.

Endast vida, gråa gården och der bortom skogens
mur:
gula björkar, röda lönnar, knotig ek och reslig fur.

Ensam, ensam i naturen, i dess vida fria rike,
kännande sitt sinne vidgas af en sällhet utan like,
drickande den friska luften uti långa, djupa drag,
kännande sin ande växa med hvert hjertats fria slag!

Mörka moln vid himlaranden, dofva, trotsiga och
tunga,
mellan hvilka än en sista blodröd strimma synes
ljunga!

Hvilken friskhet, hvilken tjusning i den fuktigt
svala vind,
som med doft från kärr och tegar stryker öfver
hennes kind!

O den vida gråa himmeln, o de vida bruna ängar!
Hur i kraftig moll det brusar öfver själens alla strängar,
mörkt och tungt och väldigt — dock det är be-
befrielse deri:
blott allena med naturen, då är menskosjälen fri!

Och med kinden stödd mot handen stirrar hon
framåt betagen,
sitter der så tyst och stilla, som hon sutit halfva dagen.
Uti obestämda drömmar, glömsk af verlden der
hon satt,
tills utur sin dvala plötsligt med ett häftigt ryck
hon spratt.

Mörkret kommer, och hon måste skynda åter hem
till staden,
hem till man och barn att gifva aftonmat åt hela raden,

hem att åter glida in uti sitt gamla trötta lif
mellan fläsk och ost och korfvar, mellan grofva
ord och kif.

Men i långa, mulna dagar skall hon likväl i sitt
sinne
gömma uppå dessa drömmar, bära uppå detta minne
utaf skog och äng och himmel, minnas denna
långa dag
utaf frihet, utaf sällhet, utaf luft i djupa drag!

En stackare.

Vid det glittrande sund
i en morgonstund
strök en stackare med sin hund.
Han såg skröpliger ut,
trasig var hans syrtut
och trasig hvarendaste klut.
Hunden, mager och ful,
pelsen tofvig och gul,
och han slokade svansen en smul.

Se, en herre der går,
lite glad — ni förstår:
man sig roar i ungdomens vår!
Se, han småler så godt,
när han gnolar så smått
på den falskaste ton, som han fått:

»Glädje, vin, tidsfördrif!
Lefve ungdomens lif!» —
Stackarn gnäller: »En slant blott mig gif!»

Och han får sig en slant,
och han synar den grannt
som en kär men en sällsynt bekant.
Med ett fröjdefullt grin
säger han: »Den var fin!»
Och med stolt, triumferande min
uppå närmaste krog
han i disken den slog,
och en sup sig, en väldig, han tog.

När han slanten lät gå,
han förnöjd sade så:
»Nå, en menniska är man ändå!»
När som supen nedrann,
helt belåten vår man
sa': »En ann' är så god som en ann'!»
Tyst bredvid stod hans hund,
rörde svansen en stund —
och slickade se'n sig om mund!

Solen skiner så klart.
Ut han knallar med fart;
på en tunna vid kajen han snart
sitter krokig och böjd,
men så stilla förnöjd
ser omkring sig med blinkande fröjd.
Solen lyser helt blid
med försonande frid
öfver stackarn med vännen bredvid.

Höns-Kari.

ch det var liten Kari,
hon vaktade herrgåll'ns höns.
Dock hade hon sin hjertanskär,
sin egen trogne Jöns.
Men Jöns han dog, och Kari gret.
»Gud, låt mig dö, ty väl jag vet
jag får ej glädje denna lik
förrän i himmelrik!»

Men Kari hon vardt gammal
och vaktade höns ännu.
Så fick hon en gång resa in
till staden med sin fru.
Hon gick omkring och såg och teg,
och stannade vid hvarje steg;

hon tänkte hon var i himmelrik —
hon var i Vestervik.

Och Kari satt bland hönsen
igen. Hon var så nöjd.
»Nu har väl nog jag lefvat,
nu kan jag dö med fröjd.
Ty jag har sett så'n prakt och glans
som jag ej tänkt på jorden fanns.
En härlighet, som är *den* lik,
finns blott i himmelrik.»

Lars Olssons tröst.

Ja, nog ä' verlden usslig och svår på många vis,
men inte ä' jag ändå rent olöckeli preksis,
för jag har likväl min ko,
och jag har likväl min so,
och bättre kriter finns ej i verlden, må ni tro.

För se den hära kossan, hon ä' så stinn och fet,
så alla sneglar på'na, när hon går ut på bet;
ja, dä ä' visst och sannt
att dä djuret dä ä' grannt,
och uti hela sockna' så ä' hon då bekant.

Och så ä' denna kossan så rejäl te sin natur,
hon sjuknas ej och krånglar som många andra djur;

sin go'a mjölk hon ger:
väl fyra kannor och mer,
och den som ä' tjock ä' grädde, dä kan jag säja er.

Och så den hära suggan, hon ä' då redigt rar,
dä finns ej en i socken, som tocken sugga har.
Och kringom henne gå
nu tie grisar små,
och dä får en väl hoppas, att di blir bra också.

Ja menskor ä' gemena, dä ä' nu rektigt sannt,
och värst ä' slägt och grannar — dä ä' ju ock be-
kant —

men jag har ändå min ko,
och jag har ändå min so,
och di ä' min glädje, och di ä' min ro.

Mor Jöns' bekymmer.

m domses kossa och domses gris
ränner här mera på detta vis
och nafsar i kål
och slafsar i skål,
den vi ha ställt ut med *vår* nasses mål,

då ska jag allt ta mig en redig påk
och ge dem ett stråk för spring och för bråk,
och Lars Olssons ko
och Lars Olssons so,
di ska märka, mor Jöns ä' mer morsk än di tro!

Den lustige Pelle.

Det var den lustige Pelle,
som ler med sin bre'a mun
— och vore han här i mitt ställe
ni finge nu roligt en stund —
han gick i den gröna hagen,
han gick der gudslånga dagen
och spela'
på fela
allt i den gröna lund.

Det var den tokige Pelle,
som ler mest dagen lång
— och vore han här i mitt ställe,
ni fick nu en muntrare sång —

han gick der och blåste på giga:
han kan nu rakt inte tiga!
Och jäntor
och fäntor
de ställde till hagen sin gång.

Der gingo att höra på Pelle
alla små töser i byn
— och hade jag va'tt i hans ställe
jag haft då en fager syn! —
Han gick der och spelte på trumma,
han gick och sjöng och brumma'
»Den Pelle,
den Pelle,
han ä' rakt å' som lärka' i skyn!»

Borta ve Solhult.

Borta ve Solhult, i djupaste skogen,
der bor mi jänta me ögon så blå,
der går ho och sysslar ve la'gärn och logen, —
tänker fäll' lite på vännen också!

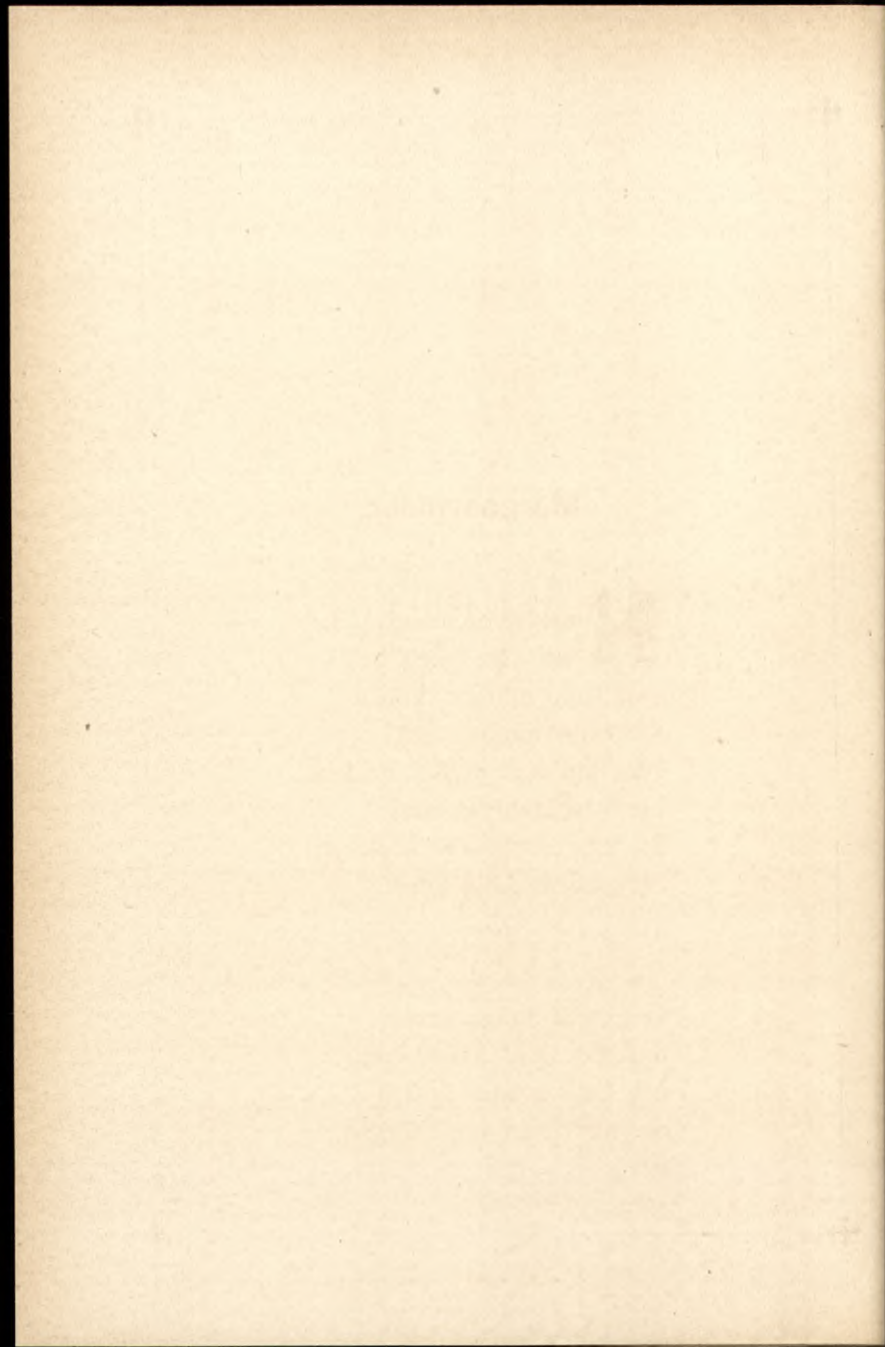
Borta ve Solhult, bland högaste tallar,
der bor mi jänta me ögon så blå,
der går ho nu och sjonger och trallar, —
tänker fäll' lite på vännen också.

Borta ve Solhult, långt bortom fjällen,
snart får ja' skåda de ögon så blå;
i måron så är det lögerdagsqvällen,
då får ja' hän te mi jänta gå!

UR SAMTIDEN.

Morgonvindar.

Hvad verop ha ej ljudat
uti vårt sekels qväll,
som hade mörker skrudat
för evigt himlens pell!
När dimmors dunkel tjocknat,
hör olyckskorpars skri:
Se, himlens ljus är slocknadt!
Se, jordens fröjd förbi!

O I, som tunga flaxen
omkring och skåden grått,
och hesa qväden kraxen
om hur hvart hopp förgått,

och vissnad lefnadsfröjden,
och unknad vårens doft,
och störtad Gud i höjden
och menskan idel stoft,

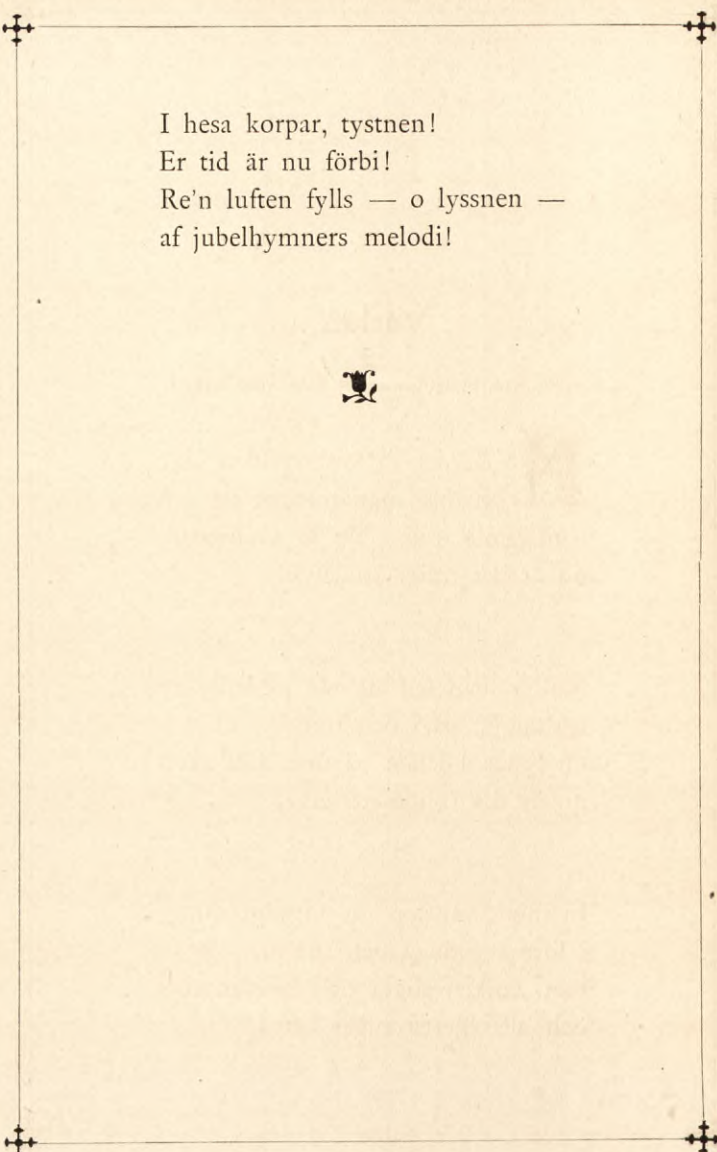
så länge han I sungit
er hesa sorgesång,
jag tror I glädjen tvungit
att vakna än en gång!
Han I ej märkt det dagas
alltre'n vid österns bryn,
och skuggorna förjagas,
och ljust det blir i skyn?

Det går en morgonskälfnig
kring verlden nu på nytt!
Re'n purpras himlens hvälfnig
och luften är förbytt.
Si, natten är förgången!
Si, ljusets klara fröjd!
Re'n stiger hänryckt sången
mot vårblå himmels höjd.

Vi, som ha unga hjertan,
vi det förnummit re'n.
Farväl med Werthersmärthan!
Hell nytänd morgons sken!
Vi hundra lif oss önska
för att få tid åt allt,
som i vårt bröst vill grönska,
ge former och gestalt.

Se, hånets dimmor kalla,
se, tviflets töcken grå
med trånga tankar alla
förflykta och förgå.
Den ljusning, som nu blänker,
den glimmar varm och klar,
och härligt hopp den skänker
om dag så rik och underbar.

Vår verld, så tyngd och dufven,
snart daggfrisk skall sig te.
Re'n lyftas trötta hufve'n,
och sorgsna blickar le.

I hesa korpar, tystnen!
Er tid är nu förbi!
Re'n luften fylls — o lyssnen —
af jubelhymners melodi!

Vårluft.

(På Konstnärsförbundets 8:de utställning.)

Nu är det vår uti världen vid!
Nu har man tröttnat att vefva
den gamla trall. Nu är såningstid —
nu är det roligt att lefva!

Nu är man led att vid jordens bryn
beständigt påta och trefva,
nu lyftes blicken på nytt mot skyn —
nu är det roligt att lefva!

Ej mera konsten nu ängsligt snörs
i former trånga och snäfvä,
men tanken stiger och känslan rörs,
och alla hjertsträngar bäfva.

Nu är i luften som lärkors sång,
nu är det sol i hvar skrefva,
i hjertat jublar det dagen lång:
Nu är det roligt att lefva!

* * *

»På gyllne snäckor vi segla ut
der fria böljor sig häfva.
'Framåt', det sjunger i hvarje klut.
Mot fjerran vidder vi stäfva.

Vi draga ut med eröfrarhåg
— hvem är väl rädd och vill refva? —
I tackel susar det och i tåg:
Nu är det roligt att lefva!»

Gripsholm.

Rören ej minnenas stolta borg
— tronande fjerran från gator och torg —
lemnen den fredlyst att rufva
å svunnen glädje och sorg.

Må den förblifva så som den blef!
Kommen ej hit med slägga och slef!
Kom ej med lärdomsfunder
att mästra hvad tiden skref!

Sekler komma och sekler gå:
det skall allenast för sekler bestå,
som alstrats af lefvande tankar,
af pulsar, som brusande slå.

Rättfärdighet!

(I anledning af de tyska skändligheterna i Kamerun.)

Vår broders blod från jorden ropar,
vår arme svarte broders blod!

Han trampas ned af råa hopar,
af grymme bödlars öfvermod.
Finns ingen honom rätt vill skaffa?
Skall hämnd förtryckarne ej nå?
En ljungeld, Herre, att dem straffa!
En ljungeld att dem nederslå!

Hvi stiger ej en storm kring verlden?
Hvi häfves ej af hot hvar barm?
Hvi rassla icke redan svärden?
Hvi stå ej folken upp i harm?

Nej — tanklöst rör sig menskors vimmel,
och fege våldsmän gå i fred —
En ljungeld, Herre, från Din himmel,
en ljungeld till att slå dem ned!

Man mumlar endast: »Högst beklagligt»
och runkar hufvudet en stund,
och sjunker sedan ned behagligt
uti sin förra ljufva blund.
Man glömmer då Europas heder!
Än dessa vilddjur fria gå!
Sänd, Herre, sjelf en ljungeld neder,
en ljungeld till att brottet slå!

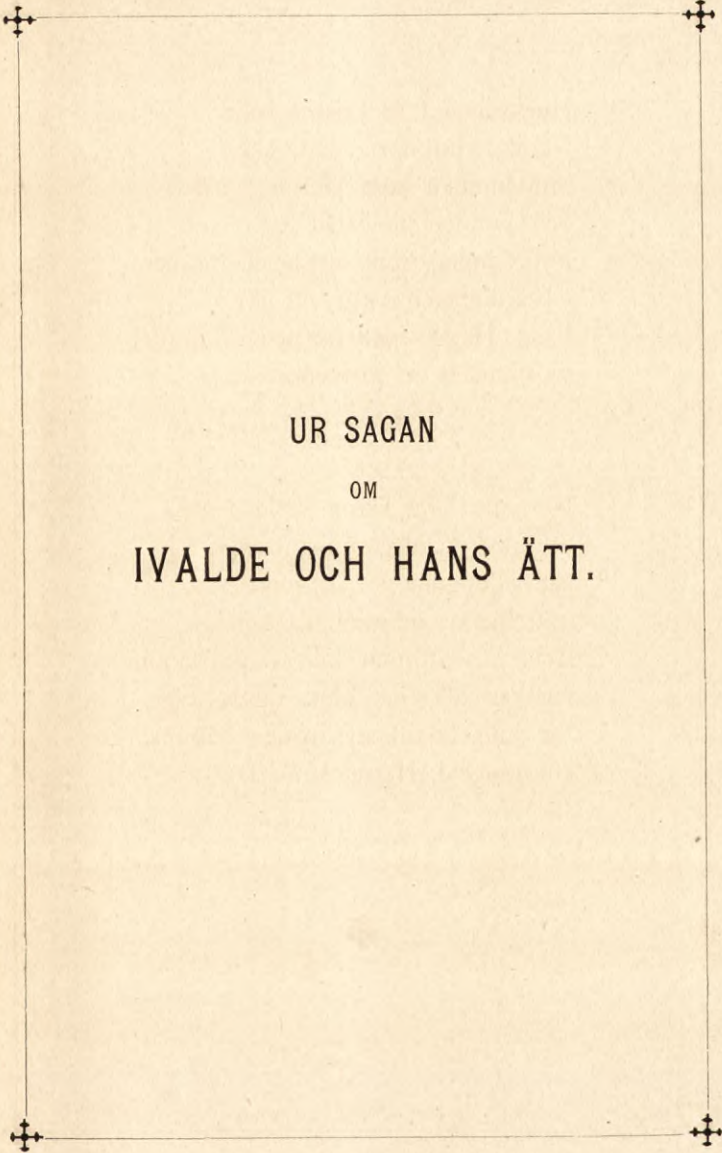
Hvad? Finnes det ej mer ett hjerta,
som för det rättas seger slår,
som skälfver utaf harm och smärta
för hvarje gång, som orätt rår?
Finns ingen då, som fram vill ljunga
likt Makkabäern, härligt vred?
O Gud, en ljungeld sjelf då slunga
att slå förtryckarena ned!

Hur vågen I er kristna kalla,
I folk, som låten detta ske,
som kunnen höra jämmern skalla
och kunnen blodsdåd lugna se?
Finns ingen, som att hejda morden
rättfärdighetens stig vill gå?
Sänd, Herre, sänd då ned till jorden
en ljungeld att förtrycket slå!

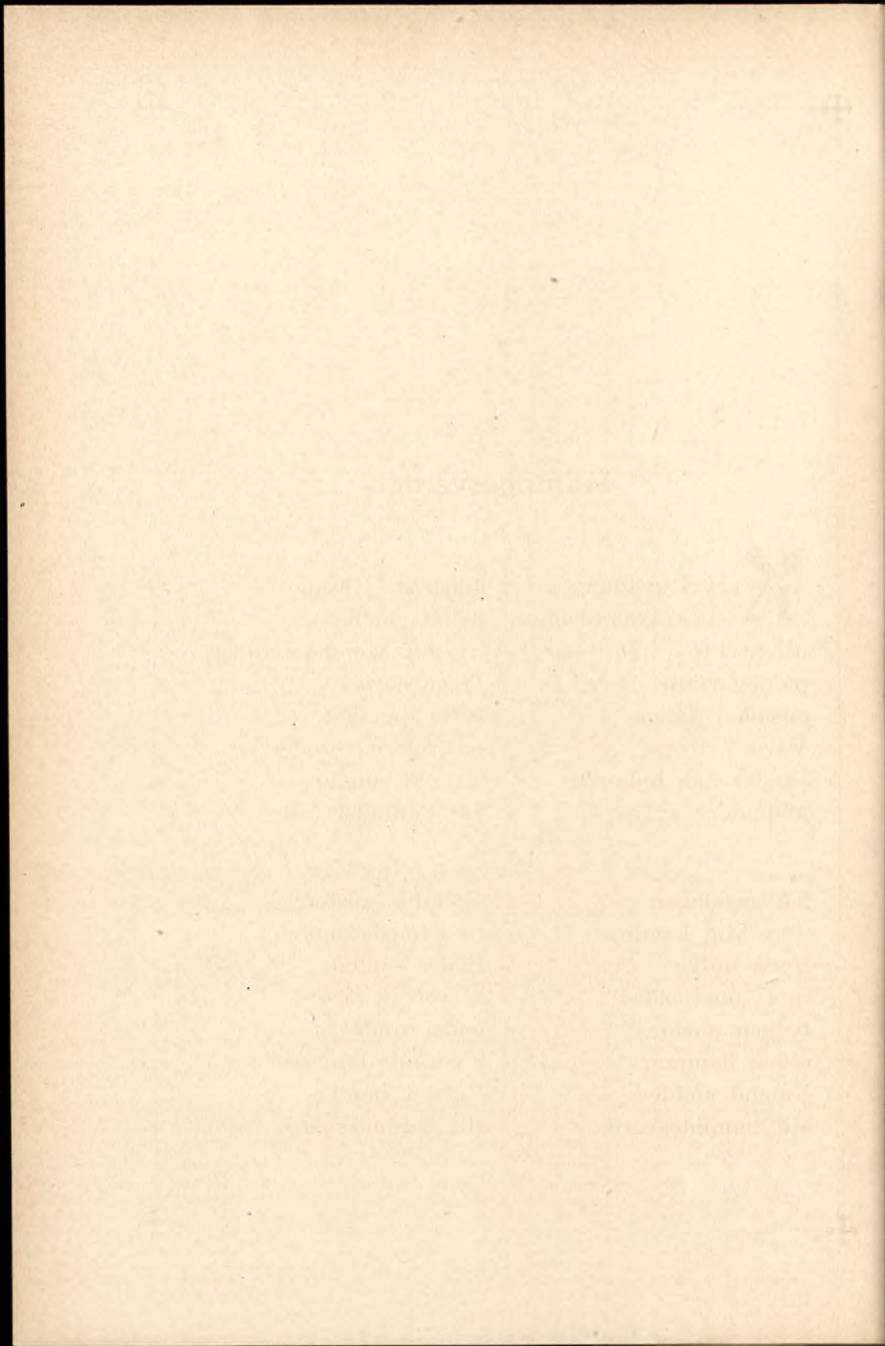
Jag ville högt kring verlden ropa
en bön, en klagan, ett framåt,
jag ville gråta för Europa
mitt hjertas innestängda gråt — —
Ack, hvad förmår min svaga stämman!
Jag kan till Gud blott vända mig:
En ljungeld till att brotten hämma,
en ljungeld, Herre, ifrån Dig!

Mars 1894.

UR SAGAN
OM
IVALDE OCH HANS ÄTT.

Hämndesvärdet.

Korp i qvällen
sig kraxande höjer,
ulf är ute
på jägarfärd;
ensam i hallen
Valand dröjer,
smider den bidande
hämndens svärd.

Tunga slagen
af väldig hammar
ljuda dofva
mot smedjehärd;
bälgen pustar,
elden flammar —
Valand smider
sitt hämndesvärd.

Blodrödt i ässjan
stålet glöder,
dystert som hämndlust,
länge närd,
vildt som hat
emot forna bröder —
Valand smider
sitt hämndesvärd.

Doft likt röster
ur kämpakummel
ljuder sejden,
af völvan lärd,
onda runor
i hotfullt mummel —
Valand smider
sitt hämndesvärd.

Mörk han qväder
olycksgalder:
»Dödsdömd är verlden,
i falskhet snärd!
Död är troheten,
dö skall Balder —»
Valand smider
sitt hämndesvärd.

»Ve och ofärd
i stålet jag smider,
ve och förderf
åt asars verld,
hat och tvedrägt,
onda tider —»
Valand smider
sitt hämndesvärd.

»Fasa skall följa
fruktan i spåren:
fram hviner Nifhels
pest-vättars färd;
skräckfulla, skriande,
skaka de håren —»
Valand smider
sitt hämndesvärd.

»Dö skola menskor
med falske gudar,
dem feghet offerar
sin trälldomsgärd.»
Dyster i natten
trollsång ljudar —
Valand smider
sitt hämndesvärd.

»Oväderssskyar'
tunga draga
hän mot Midgard,
mot menskors verld,
Valands galdrar
fram dem jaga —»
Valand smider
sitt hämndesvärd.

»Af köld skall härjas,
af frost förödas,
men — åt en bättre
släkt beskärd —
härlig skall jorden
åter födas —
Valand smider
sitt segersvärd!»

Fimbulvinterns slut.

Konung Nidhad *) bröt upp med sina män och drog norrut till Ulfdalar; der bodde Valand, Ivaldes son, stormutsändaren. Nattetid kom Nidhad till hallen; der fann han Valand ensam, sofvande å björnfäll. Då band honom Nidhad med lindbast-repet, det starka, som ingen mäktar slita, och förde honom fången till Sävarstad.

Då vardt det slut med den långa vintern, och det blef åter vår i Svitiod.

Ej Mundelföres
glänsande mö **)
nu fann på sin färd
de frostiga töcken;
då log hon åter
i lysande fröjd,
sken öfver verlden
i skimrande glädje.

Då brusade ett jubel
öfver jorden fram,
det susade och sang
i skogens salar;
vårliga vindar
hvinande kommo,
kommo med värme
under viftande vingar.

*) Mimer. **) Sol.

Då smälte snön,
då sorlade bäckar,
från fjällen forsade
vattnen fram;
då lossnade isar,
och strålar lekte
i glittrande glans
med glada böljor.

Då grodde gräs
och gröna örter
å mark, som jöklar
länge gömt;
hult och hage
i löf sig höljde,
minsta buske
blommor bar.

Men vredgade vordo
vresige tursar:
illa grinade
de fula anleten,
när solen dem lustigt
i synen sken,
blänkte muntert
i blinkande ögon.

Argt de tittade
på tinande drifvor,
bligade buttert
på spirande blomster,
lomade undan
längre bland fjällen,
i dälders dunkel
dolde sin harm.

Halfdan hette en höfding; han var Borgars son och rådde öfver goter och daner. Han hade med allt sitt folk dragit söderut öfver hafvet, när den stora vintern kom. När han nu sporde, att det åter var vår i Svitiod, steg han i skepp med sina män och seglade tillbaka till Aurvangalandet. Men der bodde nu svearne. Då vardt strid mellan svearne och Halfdans män. Hildeger hette en af svearnes höfdingar.

På Moins hedar
het stod striden;
der hejdades af svearne
Halfdans härar.
Der blodades brynjor,
der bräcktes sköldar,
stridsspjut slungades
i valens storm.

Fram gick frejdade
furstesonen,
ljungande, hjälmklädd,
med gyllene hår.
Ned sjönko männen
som mejade ax;
högg han sig väg
mot Hildeger fram.

Men Hildeger, svears
hugstore höfding
— blankt var hans slag-
svärd,
tungsinnat hans blick —
gick icke fram
att hjelten möta.
mot Drotts son
han drog ej sitt svärd.

Då ropade Halfdan
med hög röst,
äskade till kamp
hildingars ättling.
Gick då emot honom
hugstore höfdingen —
blankt var hans slagsvärd,
tungsinnat hans blick.

För hårda hugg
Hildeger föll,
sönk till jord
med sår i barmen.
Då qvad han med stämman
halft qväfd af blodet,
blod, som brusade
ur breda sår:

»Dig helsar, Halfdan,
Hildeger, din broder!
Vreda nornor
vår kamp ha vållat.
Ej ville jag svärd
mot broder svinga,
ej nämna min härkomst
och helsas som feg.

Dig födde Drott
i danernas land;
mig hon födde
hos svears furste.
Vid samma barm
vi båda hvilat —
nu svepas må broder
i broders mantel!

Ve ha mig vållat
vreda nornor:
ovetande drap jag
min dråplige son.
Nu gråt ej, broder,
att du broder fällde:
glad jag till gudar
från jorden går!»

Då fällde frejdade
fursten tårar;
sin mantel han lade
kring broderns lik.
Restes åt höfdingen
härligt bål,
rikt med röda
ringar siradt.

Drogo nu svearne
mot Svarins hög;
kämpande veko
för mängden de käck,
kommo till landet
de lemnat hade,
kommo till sjön
med de tusen skär.

Låg nu i fågring
det land de lemnat,
med nyfödd grönska
å grund och å gren,
med lummiga lunder,
med löfrika stränder,
skog, som speglades
i spelande böljor.

Kumlen de funno,
der fädren sofvo,
funno de tegar
de fordom plöjt.
Bättre nu tycktes dem
här att bygga,
mer sällt här lefva
än i landet af ler.

Svipdag i Jotunheim.

Od *) och Ull hade varit i Jotunheim och frälsat Fröja ur jättevåld. Men Fröja var sig icke lik, ty den onda völvan hade sungit trollsång öfver henne; hon talade icke och log icke. En gång flydde hon ifrån bröderna, såsom förtäljes i detta qvåde:

Till hvila de sig satte,
se'n vida de vandrat,
å öde mon
i aftonens timma,
då skimrande sol
bland skyar sjönk,
och furor susade
sin dofva sång.

Fram qvällde orden
från Od den unge,
älskogsvarma
till väna mön.
Lågande ord
från hans läppar gingo,
talde för disen
hans tunga trängtan.

*) Svipdag.

Han bad henne lyfta
blott *en* gång sin blick,
blott *en* gång in
i hans ögon se.
Men tigände satt hon
med sänkta blickar,
skälfvande likt hind,
som skytten skönjer.

Byggsde af grenar
bröderna ett bo,
af täta qvistar
ett tak åt mön,
redde henne bädd
af bruna mossan.
Utanför vixelvis
vakt de höllo.

När morgon grydde,
borta var mön,
flyktad från dem
den fagra var.
Sorgsne de gingo
öfver hedens ljung
att i stiglös skog
den flydda söka.

I tre dar de lette
å villande led;
på den fjerde de pinglande
bjellror förnummo,
sågo en hjord
af bruna getter,
som drefvos hem
till bergets håla.

Storväxt en gygja
vid bergadörrn stod;
efter hjorden
liten getpiga gick,
i trasig kjortel
hon traskade fram —
funno de med fröjd
det Fröja vara.

Gingo ungersvennerna
till gygjan fram,
sporde om hon herberge
för dem hade.
Ej tycktes de akta
på mön den unga,
på liten getpiga,
som med hjorden gick.

Frågade gygjan
hvilka färdemännen voro,
hörde af Ivaldes
ätt dem vara;
böd dem då blifva
i bergets boning
och hus och herberge
för natten hafva.

Kring flammande stockeld
i fjällsal de sutto,
drucko med gamman
goda mjödet.
Väl då Od
sina ord lade.
Med blida ögon
såg gygjan den unge.

Slikt vett hon hade
aldrig hört;
med gapande mun
till hans målförhet hon
lyddes,
bredt hon log,
när han lustigt skämtade,
skakade af skratt,
så att berget skalf.

Sade så gygjan
och ljuft hon bligade:
»Osäll är den,
som allena är —
om ock hon gård
och grund eger
och stora hjordar
af feta getter!»

Än talade gygjan,
och ljuft hon bligade;
sporde Od,
om ej ödsligt det vore
att vandra ute
å våta vägar
och icke hus
och hem hafva.

Svar gaf fyndige
Svipdag strax,
så han sade
och en suck han drog:
»Väl tungt det varder
att kring verlden vandra,
och icke hus
och hem hafva.

Härligt mig tyckes
tursars land;
gerna jag blefve
i dess bygder kvar!
Dock fruktar jag, föga
framgång jag vinner
hos dess stora, sköna
och starka qvinnor,
ty småväxt karl
mot dem jag synes.»

Qvad då gygjan
— blidt hon koxade —
»Småväxt karl
är också karl!
Och mannavett
och vackra later
mig likare tyckas
än långa lemmar.»

Snackade de så
en stund i vrån,
vordo öfverens
att hvarandra äkta.
Se'n glammades glädtigt
kring goda mjödet.
Men sorgsen, tyst
liten getpiga satt.

När morgon randades,
ut red gygjan
att bjuda fränder
till bröllopsfest.
Ulf hon sadlade
med ormatömmar,
och gladeliga
hon gaf sig åstad.

Hon hojtade åt hästen,
hon ropade »Huj!»
hon satte i väg
genom hviskande skog,
der räf kek lustigt
och listigt fram,
och skrattande skator
bland grenarna skuttade.

Strax skyndade männen,
när ej mer hon skönjdes,
att draga dädan
med väna disen.
Ut de ilade
å Elivågor
på skidor, som löpa
öfver land och vatten.

Hastade de hän
öfver hafssundet breda.
Då störtade öfver dem
stormbyar snabba,
vredgade vågor
vroko vildt,
hofvo sig hotande
högt emot dem.

Helsningar var det,
harmfullt sända
från lurad brud
och bröllopgäster.

På stranden de stodo
och stormar qvådo
å flyktingarnas färd
med förbittrad hug.

Då minndes Od
sin moders ord,
qvad de galdrar,
som Groa gifvit:
då stillade sig storm,
då stannade våg,
hafvet sig fredligt
lade för hans fot.

Svipdag hos Mimer.

Ofver Nidafjället
färden gick;
till Mimers grönskande
marker kom han;
der såg han sitta
vid sorlande källa
mäktige Mimer,
mångvise jätten.

Svipdag qvad:

»Hell dig, o konung,
som vid helga källan
nedblickari böljandedjup!
Säg mig, du åldrige
med urtidsvisdom,
hvad ser du i de sorlande
vågor?»

Mimer qvad:

»Evig de sorla,
evigt de svalla,
de vexlande, vällande
vågor.
Makternas strider,
menskornas öden
jag skönjer skymtande i
djupet.

Der stiga, der falla
de stolte hjeltar —
ingen vet förut sitt öde!
Der bytes glädje
i bitter gråt;
der hvälvas välden omkull.

Åldrarnas ursprung,
åldrarnas ända
jag skådat i skummande
    böljor.
Jag skådat ock
hvad stånda skall,
när jorden remnar och
    himlarna ramla. —

Säg mig nu, Svipdag,
Egils son,
då du dristat dig på
    dunkla stigar,
ned genom Nifelhels
skräckfyllda natt
att Valandssvärdet vinna,

säg mig nu, sven,
hvad jag spør dig om
och hvad jag veta vill:
hvilken tycks dig bäst
af de visdomsrunic,
dem din moder dig min-
    nas bød?»

Svipdag quad:

»Skydd sjöng min moder
mot skälfvande kyla,
och mot hotfullt sig häf-
    vande vågor,
och värn mot de vättar,
som i Nifelhel vistas,
och frihet från fjättrande
    bojor.

Dock bäst mig tyckes
och till båtnad mest
af de galdrar mig Groa
    sjöng:
hjeltars glada
visdom hon gaf mig,
att jag aldrig för något
    månde ängslas,

att käck genom verlden
jag vandra må,
hvadhelst mig ock månde
    möta,
att oförfärad
mot faran jag går
och med leende lust mot
    mödan.»

Då höjde Mimer
sitt mäktiga hufvud,
lyfte sin blick
från det böljande djup;
in i svennens
ögon han såg,
tankfullt leende
till orda tog:

»Hell dig, du unge
med orädd hug!
Gack hän att vapnet
vinna!
Allt skall du ega:
svärd och ungmö —
dig ingen att motstå mäk-
tar!

På stjernornas väg
du vandra skall:
upp springa för dig As-
gards portar.
Der står Fröja,
fagra disen,
bidar sin unge älskling.

Men mycket skall du möta,
mycket skall du lida,
tungta qual skola komma,
förr än du fattat,
förr än du förstätt
hvad ypperst var af din
moders ord.

Mycket skall du lida,
mycket skall du lära,
förr än du detta fattat,
att bäst af hvad din moder
dig minnas böd
var att fiender till vänner
vinna.»

Tursaslaget.

Då vanerna vordo herrar i Asgard, drogo asarne österut till Mannheim och byggde sig der borgar. Dit kommo från Jotunheim sändebud för att bjuda Oden fred och förbund. Härom är nu detta qvåde:

Från Jotunheim
sändebud gingo
till Mannheims ängder,
till asars fader:
»Hell dig, du höge
mannaherrskare,
fred vi dig bjuda,
fred och förlikning.

Om du och de härliga
söner dina
med oss gå till strids
att borgen storma,
skall åter du herre
i Asgard varda,
hämnd skall du hafva
för all din harm.»

Då qvad Hangatyr *),
höge herrskarn:
»På slikt sätt ej asar
söka sin hämnd.
Gån åter till Jotunheim
och täljen för alla:
Evgit äro asarne
de ondas fiender!»

Bud då Valfader
till vanerna sände,
runor han ristade
å gyllene ring:
»Vakten eder väl,
I vise vaner,
ty mot Bifrost tågar
tursars här.»

Väldig var hären
af vilde tursar,
som drog mot bugtande
bron fram:
ulfjättar, frostjättar,
Gymers fränder,
Hrym och Hräsvälg
med rytande skaror.

*) Oden. **) Tor.

Med brusande gny
de bröto fram,
högt de hofvo
härdade sköldar;
stridssång dånade
likt stormvindars tjut,
när bränning mot bränning
sig rasande bryter.

Då kämpade modigt
de käcke vaner,
tappert mot tallösa
tursar de stredo,
värnade väl
hvälfvande bron —
dock vacklade lederna
vid de vilda anlopp.

Fram då sprängde
å frustande fålar
Segertyr *)
och hans härlige söner;
väldig sågs Veor **)
å dånande vagn,
ljungande hammarn
högt han lyfte.

Då bröto de in,
de bålde asar,
i mörke tursars
täta fylkingar:
der krossades skallar,
der klöfvos sköldar,
på slagne tursar
fålarne trampade.

Susande Gugner,
det goda spjutet,
flög emot flockarna
och fiender fälde.
Tyrns svärd
med tunga hugg
blodade brynjor
och bräckte hjelmar.

Fnysande Sleipner
kring sig slog,
trampade med hofvarna
sin herres fiender.
Högt gnäggade
gode fålen,
eldslågor sprakade
ur springarens mun.

*) Tor. **) Natt.

Då log hjertat
i Lorrides*) bröst,
när åter han hammarn
mot jättar höjde.
Berghårda pannor
brakade sönder,
trotsiga tursar
tumlade till mark.

Högt ljud i stridssång
Brages stämman:
»Seger», sang han
»åt Segertyr!»
Men tyst stred Vidar,
starke asen,
Gunnlöds son,
som sällan ses le.

Tre dagar varade
väldiga slaget;
när tredje qväll
å tindrande fäste
Mimers mörkhyllta
mö **) drog fram,
var striden slutad
och Jotunheim slaget.

Rödt var hafvet
af runna bloden,
bland svallande vågor
liken vrokos;
så tätt der lågo
slagne tursar,
att skeppsköl knappt
kunde skära sig väg.

Drogo nu vise
vaner till tings,
rådslag höllo
Asgards herrar,

bödo så Oden
vända åter,
i helga hallen
åter herrska.

Fred då vardt
mellan väldige gudar;
åter besvuros
urtidens löften.

Men i åldrarnas skymning,
då verldsträdet skälfver,
då vänder Njord
till Vanaheim åter.

Fröjas letande.

Satt i Folkvang
fagra disen,
Fröja, väntande
sin väne älskling.
Ej vände Od
till Asgard åter,
ej sågs han mer
i de skimrande salar.

Ej sade henne gudar,
ej sade gudinnor
hvad öde drabbat
dristige hjelten.
Länge hon bidade,
länge hon längtade,
tog så sin falkham,
ut hon flög.

Vida hon flög
kring alla verldar,
letade i Midgards
alla land;
hon spanade, spejade
med sorgtyngdt hjerta,
hon sökte den vän,
som svunnen var.

Hon for kring fjerran
fagra stränder,
bland frostiga fjäll
hon skälvande flög;
hon sökte sin vän
i de solheta öknar,
hon sökte hans spår
i den eviga snön.

Hon sporde vindarna,
som kring verlden fara,
hon sporde vågorna,
som vida gå;
men intet visste
de susande vindar,
de vandrande vågor
ej sett hennes vän.

Ytterst i skären
i Eystrasalt
sig höjer en holme,
som Singastein heter;
der fann hon fursten
af makterna förvandlad,
der fann hon Od,
sin älskling, åter.

Dold han var
i drakeham,
ett fjälligt vidunder
var hjälten vorden.
Dock ögonen voro
än de samma —
älskande hjertat
genast dem kände.

Vid Singastein,
der böljor söngo,
sakta sig häfvande
mot strandens hällar,
der satt hon sedan
vid vännens sida,
blickade in
i de sorgsna ögon.

Då logo hennes blickar,
fast hjertat led;
sakta hon talade
tröstens ord;
låg och ljuf
ljöd hennes stämma,
mild som vaggande
vindars sus.

Hvad bäst hon visste
hon vännen sade,
hvad fagrast hon drömde
om ett fjerran hopp,
ett hopp, som skymtade
bland skimrande skyar,
när vågorna söngo
sin sorlande sång.

Från de gyllne hår,
från de ljufva ögon,
från det väna anlet,
som svanevingar hvitt,
der spred sig ett skim-
rande

sken öfver vågen,
ett dallrande ljus
öfver hafvet sig göt.

Runor sang hon,
som sorg stilla,
de sorgsna ögon
hon söfde till ro,

medan böljor söngo
vid Singastein,
sakta sig häfvande
mot strandens hällar.

Men när draken sof,
då grät hon sin sorg,
då grät hon tårar
af klaraste guld;
glänsande de föllo
bland glimrande böljor,
som söngo sakta
vid Singastein.

Innehåll.

Sånger och drömmar.

Pingstmorgon	3	Seger ger döden	39
I stjerneqväll	13	Sveriges dag	41
Och Han skref i sanden	19	Hemkomst till Sverige	46
“Gerningskristendom“	24	Pan	52
I julenatt	25	Aftonvandring	56
Ny tid	28	I skogen	59
Jag tror	38		

Ballader.

Kung Sverkers ottefärd	65	Nausikaa	83
Elgarås	69	Gref Urenas hemkomst	89
Helge Kung Erik	76	Dschelaleddin	94

I främmande land.

I Kölnerdomen	103	Lac Leman	118
Vårdag i Bordeaux	108	Den dolda klippan	120
Natt i Alhambra	112	Alpplöd	126
Catalayud	115	I Schweiz	128

Skiftande bilder.

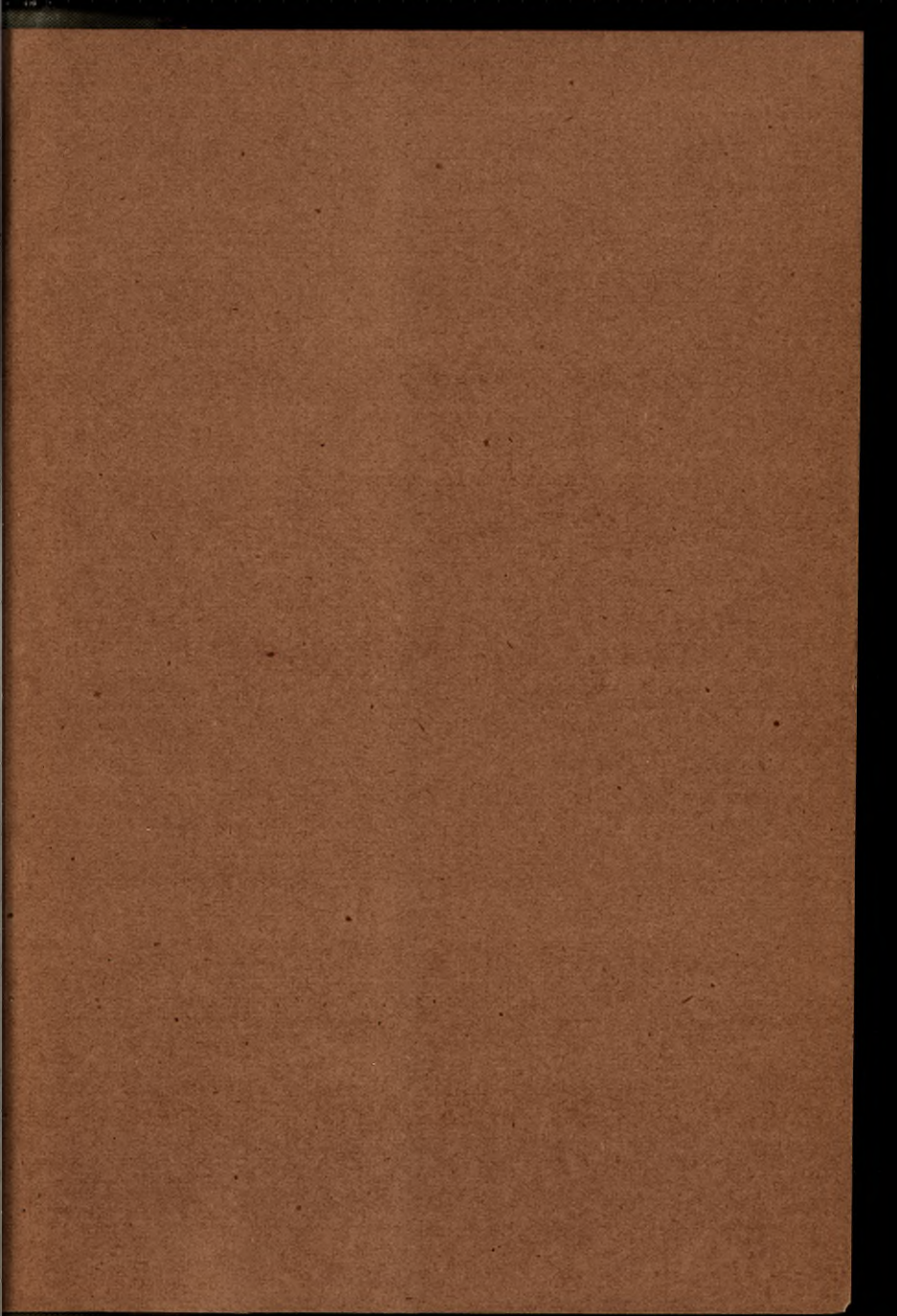
Winäs	133	Vårdag på Nya kyrkogården	156
Svalorna	137	Vårkänslor i Stockholm	160
Septembersol	140	En fridag	161
Tre prinsessor	143	En stackare	166
Två ting	146	Höns-Kari	169
Barnatankar	148	Lars Olssons tröst	171
I en minnesbok	152	Mor Jöns' bekymmer	173
Den brinnande busken	153	Den lustige Pelle	174
November	154	Borta ve Solhult	176

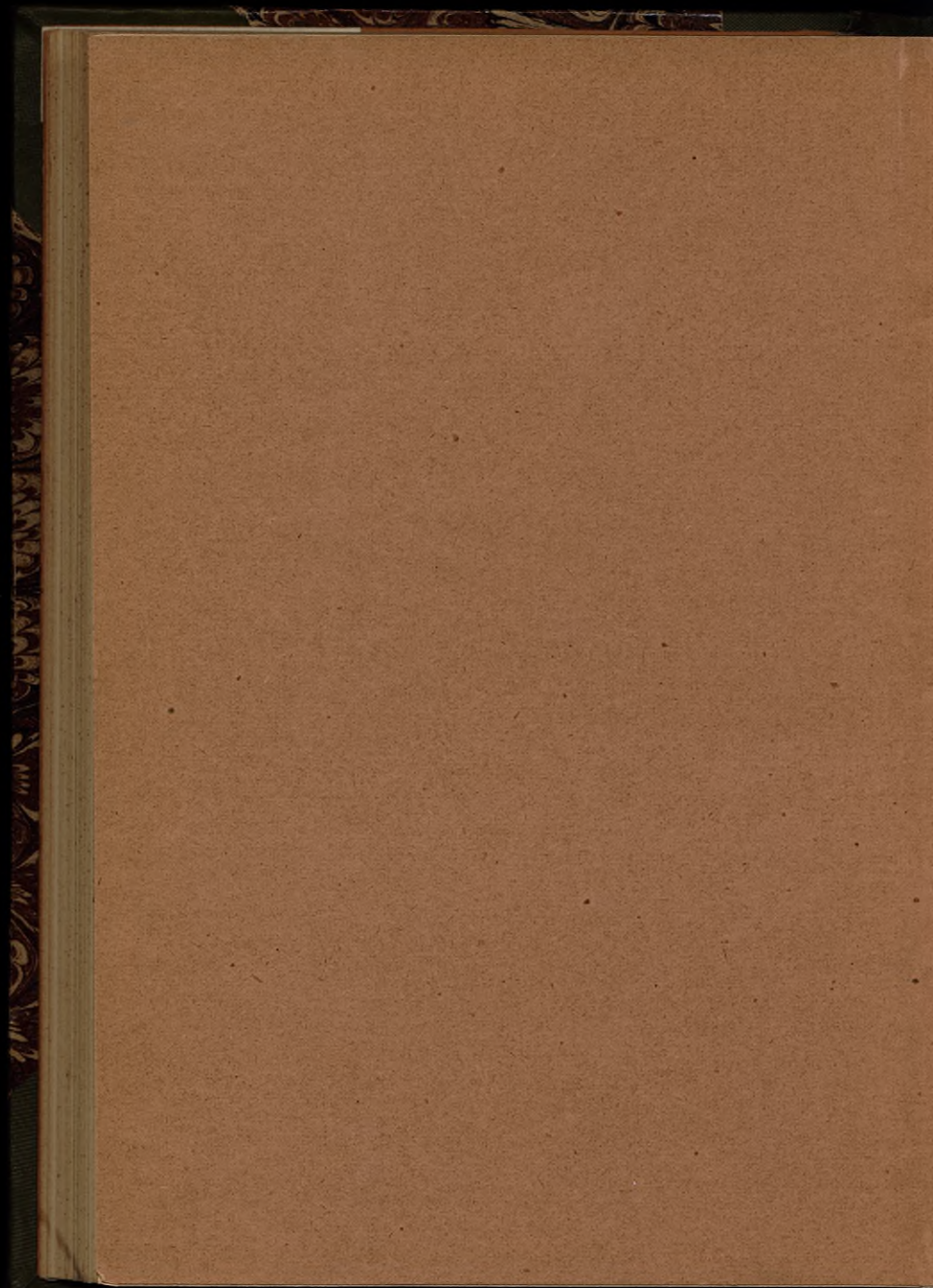
Ur samtiden.

Morgonvindar	179	Gripsholm	185
Vårluft	183	Rättfärdighet	186

Ur sagan om Ivalde och hans ätt.

Hämndesvärdet	191	Svipdag hos Mimer	202
Fimbulvinterns slut	193	Tursaslaget	205
Svipdag i Jotunheim	197	Fröjas letande	209

6000145042

Göteborgs universitetsbibliotek

